

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2021

INHOUD

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	3
Schadevergoedingsrecht	7
Handhaving	8
Omgevingsrecht	10
Wabo	10
8.40- en 8.42-AMvB's	10
Natuurbescherming	12
Waterwet	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	15
Werkloosheid	16
Sociale zekerheid overig	16
TOZO, NOW, TOFA	16
Bestuursrecht overig	20
APV	20
AVG	21
Inburgering	22
Wet basisregistratie personen	23
Wet openbaarheid van bestuur	24
Vreemdelingenrecht	26
Regulier	26
Schengen	31
Richtlijnen en verordeningen	32
Vreemdelingenbewaring	35

De Jurisprudentienieuwsbrief

Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook – direct en / of indirect – ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Schadevergoeding.....	36
-----------------------	----

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 330

MK HR, 09-04-2021, 20/02393

staatssecretaris van Financiën.

Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid (hierna: TW-COVID) 2 lid 1

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

ONLINE ZITTING. COVID-19. BELASTINGRECHT. De eisen van een goede procesorde, alsook de fundamentele rechtsbeginselen waaronder het in artikel 6 EVRM vervatte beginsel van equality of arms, brengen in belastingzaken mee dat ter waarborging van een eerlijk proces in beginsel deelname van partijen aan een volgens artikel 2 TW-COVID ingerichte mondelinge behandeling dient te geschieden met gebruikmaking door partijen van gelijkwaardige tweezijdige elektronische communicatiemiddelen. Daarvan kan worden afgeweken indien de rechter zich ervan heeft vergewist dat de ongelijkwaardigheid van de middelen niet aan een eerlijk proces in de weg staat.

Beroep in cassatie tegen de uitspraak van het Gerechtshof 's-Hertogenbosch [...] op het hoger beroep van belanghebbende tegen een uitspraak van de Rechtbank Zeeland-West-Brabant [...] betreffende de aan belanghebbende voor de jaren 2010 tot en met 2014 opgelegde aanslagen in de inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen, de daarbij gegeven boetebeschikkingen en de daarbij gegeven beschikkingen inzake heffingsrente en belastingrente. [...]

2.1.4 Belanghebbende heeft, na de ontvangst van de uitnodiging voor het onderzoek ter zitting in digitale vorm op 28 mei 2020, verzocht om uitstel met het doel op een later moment fysiek aanwezig te kunnen zijn bij de mondelinge behandeling van zijn zaak. Belanghebbende heeft aan dat verzoek ten grondslag gelegd dat hij 74 jaar oud is, niet beschikt over alle in de uitnodiging vermelde elektronische apparatuur, geen ervaring heeft met het voeren van een videogesprek en de vervaardiging en indiening van een pleitnota op uiterlijk 18 mei 2020 onmogelijk is. Belanghebbende heeft daaraan voorts ten grondslag gelegd dat hij revaliderend is na een herseninfarct, en dat alles daardoor erg langzaam gaat.

2.1.5 Het Hof heeft het verzoek om uitstel afgewezen. Bij brief [...] heeft het Hof op de hiervoor in 2.1.4 bedoelde brief van belanghebbende het volgende geantwoord: "Naar aanleiding van uw brief van 11 mei jongstleden bericht ik u als volgt. Het hof wijst uw verzoek tot uitstel van de zitting van 28 mei 2020 af. U geeft aan dat u niet beschikt over de in de uitnodiging voor de digitale zitting genoemde apparatuur. Het hof zal u op de zittingsdag telefonisch horen. Dat houdt in dat er telefonisch contact met u wordt gezocht op de dag en het tijdstip genoemd in de uitnodiging. Ondanks dat u niet aan de beeldverbinding kunt deelnemen, is het voor u op deze manier toch mogelijk deel te nemen aan zitting." [...]

2.2 Middel II betoogt onder meer dat het Hof in deze zaak, waarin ook boetes aan de orde zijn, zowel artikel 6 EVRM als de regels van een goede procesorde heeft geschonden. [...]

2.3.1 In verband met de uitbraak van het corona-virus SARS-CoV-2 en de door dit virus veroorzaakte ziekte COVID-19 is op 24 april 2020 de Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid (hierna: TW-COVID) in werking getreden. Deze wet beoogt onder meer de continuïteit van de rechtspraak te waarborgen en bevat daartoe wettelijke voorzieningen en aanpassingen waaronder een tijdelijke voorziening om fysieke zittingen in gerechtelijke procedures te kunnen vervangen door elektronische varianten daarop.¹

[...]

2.3.3 Uit de parlementaire geschiedenis bij artikel 2 TW-COVID blijkt dat de wetgever heeft beoogd het fysiek ter zitting verschijnen te kunnen doen vervangen door gebruik van een tweezijdig elektronisch communicatiemiddel als dat nodig is voor de voortgang van urgente burgerlijke en bestuursrechtelijke zaken; instemming van partijen is daarvoor niet vereist.² Uitgangspunt is dat het onderzoek ter zitting door middel van tweezijdige communicatiemiddelen zo veel mogelijk de fysieke zitting benadert.³ Het gebruik van tweezijdige audiovisuele communicatiemiddelen verdient daarbij de voorkeur boven technisch eenvoudiger communicatievormen, zoals een telefoonverbinding.

Gebruik van technisch eenvoudiger communicatievormen zonder instemming van partijen is slechts mogelijk indien dat bij een afweging van de betrokken belangen aanvaardbaar kan worden geacht.⁴

2.3.4 De eisen van een goede procesorde, alsook de fundamentele rechtsbeginselen waaronder het in artikel 6 EVRM vervatte beginsel van equality of arms, brengen in belastingzaken mee dat ter waarborging van een eerlijk proces in beginsel deelname van partijen aan een volgens artikel 2 TW-COVID ingerichte mondelinge behandeling dient te geschieden met gebruikmaking door partijen van gelijkwaardige tweezijdige elektronische communicatiemiddelen. Daarvan kan worden afgeweken indien de rechter zich ervan heeft vergewist dat de ongelijkwaardigheid van de middelen niet aan een eerlijk proces in de weg staat.

2.3.5 Met betrekking tot een verzoek om uitstel van de mondelinge behandeling van een zaak geldt in belastingzaken het volgende. De rechter moet zo'n verzoek inwilligen indien een partij daar tijdig om verzoekt en gewichtige redenen aanvoert waarom zij niet aanwezig kan zijn op de dag die voor de mondelinge behandeling is vastgesteld, of waarom zij zich niet op die mondelinge behandeling kan voorbereiden. De rechter wijst zo'n verzoek alleen af als hij oordeelt dat zwaarder wegende bij de behandeling van de zaak betrokken belangen aan zo'n uitstel in de weg staan. Dit oordeel moet de rechter in zijn uitspraak motiveren.⁵ Het vorenstaande is niet anders indien het gaat om een zitting als bedoeld in artikel 2, lid 1, TW-COVID.

In het geval het verzoek om uitstel alleen wordt onderbouwd met de wens dat een fysieke zitting plaatsvindt, zonder dat dat verzoek anderszins wordt gemotiveerd, behoeft de rechter aan dat verzoek, gelet op artikel 2 TW-COVID, geen gevolg te geven.

2.4 Belanghebbende heeft, na de ontvangst van de uitnodiging voor het onderzoek ter zitting in digitale vorm op 28 mei 2020, het hiervoor in 2.1.4 vermelde verzoek om uitstel ingediend.

De afwijzing door het Hof van dat verzoek berust kennelijk uitsluitend op hetgeen is vermeld in de hiervoor in 2.1.5 weergegeven brief; de uitspraak van het Hof bevat geen andere motivering van die beslissing. Aldus heeft het Hof al hetgeen hiervoor in 2.3.3 tot en met 2.3.5 is overwogen, miskend. Middel II slaagt daarom in zoverre. [...]

[ECLI:NL:HR:2021:505](#)

JnB 2021, 331

MK ABRS, 21-04-2021, 202000380/1/A3

Awb 8:119

HERZIENING. De Awb verzet zich er niet tegen dat de voorzitter van de meervoudige kamer die de aangevallen uitspraak van 3 maart 2017 heeft gedaan, ook lid was van de meervoudige kamer die de uitspraak heeft gedaan waar het herzieningsverzoek over gaat.

I.c kan de door appellanten gestelde onbevoegdheid van de directeur-bestuurder, gelet op artikel 8:119, aanhef en onder b, van de Awb, niet leiden tot inwilliging van het verzoek.

[...] [appellanten] hebben beroep ingesteld tegen het niet tijdig nemen van een besluit op hun aanvraag op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (Wob).

Bij uitspraak van 3 maart 2017 [...] heeft de rechtbank dit beroep niet-ontvankelijk verklaard.

Bij uitspraak [...] heeft de rechtbank het verzoek van [appellanten] om de uitspraak van 3 maart 2017 te herzien, afgewezen.

Bij uitspraak [...] heeft de rechtbank het door [appellanten] daartegen gedane verzet, gegrond verklaard.

Bij uitspraak [...] heeft de rechtbank het verzoek van [appellanten] om de uitspraak van 3 maart 2017 te herzien, opnieuw afgewezen. [...]

3. [appellanten] betogen dat de aangevallen uitspraak ten onrechte mede is gedaan door een rechter die de uitspraak van 3 maart 2017 mede heeft gedaan.

3.1. De aangevallen uitspraak is gedaan door een meervoudige kamer. De voorzitter van deze kamer, was ook lid van de meervoudige kamer die de uitspraak van 3 maart 2017 heeft gedaan, waar het herzieningsverzoek over gaat. Anders dan [appellanten] betogen, verzet de Algemene wet bestuursrecht zich niet hiertegen. Artikel 8:55, zesde lid, van die wet, waar zij een beroep op doen, gaat niet over herzieningsverzoeken maar over verzet. Die bepaling is ook niet krachtens artikel 8:119, tweede lid, van die wet, van overeenkomstige toepassing op herzieningsverzoeken. Ook de Code zaakstoedeling (www.rechtspraak.nl) en het Bestuursreglement van de Rechtbank Noord-Nederland (Stcrt. 2014, 15691) bevatten geen bepalingen die zich verzetten tegen de handelwijze van de rechtbank. Het betoog faalt.

4. [appellanten] hebben in hun hogerberoepschrift toegelicht waarom de directeur-bestuurder onbevoegd was om het besluit van 6 maart 2015, aangevuld bij brief van 23 maart 2015, te nemen. [...]

4.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 januari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:177](#)) is herziening een buitengewoon rechtsmiddel waarmee een onherroepelijke rechterlijke uitspraak kan worden gecorrigeerd indien blijkt dat deze berust op een onjuiste feitelijke grondslag en ook overigens aan de vereisten van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb is voldaan. Alleen aangelegenheden van feitelijke aard kunnen tot herziening leiden.

4.3. Ter zitting bij de Afdeling hebben [appellanten] gesteld dat zij al vóór 3 maart 2017 bij de rechtbank hebben betwist dat de directeur-bestuurder bevoegd was om het besluit van 6 maart 2015, aangevuld bij brief van 23 maart 2015, te nemen. Deze stelling wordt bevestigd door een aan de stichting gerichte brief van [appellanten] van 16 december 2015, die zich in het dossier bevindt. Daarin betwisten zij dat de directeur-bestuurder bevoegd was om namens de stichting besluiten te nemen. [appellanten] waren dus vóór 3 maart 2017 bekend met de onbevoegdheid van de directeur-bestuurder. Dat de onbevoegdheid van de directeur-bestuurder in de brief van 5 april 2017 is bevestigd, brengt hierin geen verandering. Hieruit volgt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de door hen gestelde onbevoegdheid van de directeur-bestuurder, gelet op artikel 8:119, aanhef en onder b, van de Awb, niet kan leiden tot inwilliging van het verzoek. Bovendien liep de termijn voor het instellen van hoger beroep tegen de uitspraak van 3 maart 2017 nog, toen [appellanten] bekend raakten met de brief van 5 april 2017. Zij hadden naar aanleiding van die brief dus hoger beroep kunnen instellen, wat zij niet hebben gedaan. Dat de rechtbank de bevoegdheid van de directeur-bestuurder ambtshalve had moeten beoordelen, maakt wat hiervoor staat niet anders (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:3152](#)). De door [appellanten] aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 7 mei 2014 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2014:1625](#)], leidt niet tot een ander oordeel. Die uitspraak gaat namelijk niet over herziening, maar over de vraag of een betoog over de bevoegdheid dat pas in hoger beroep is aangevoerd, bij de beoordeling van het hoger beroep kan worden betrokken. Het betoog slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:859](#)

JnB 2021, 332

Voorzieningenrechter ABRS, 19-04-2021 (publ. 21-04-2021), 202004089/2/R2
raad van de gemeente Tilburg, verweerder.

Awb 3:16 lid 1

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. I.c. is een aanvullende zienswijze bij ongedateerde brief door de gemeente ontvangen en niet binnen de daarvoor geldende termijn van artikel 3:16, eerste lid, van de Awb ingediend. Nu de aanvullende zienswijze betrekking heeft op plandelen die [verzoeker] in zijn tijdig naar voren gebrachte zienswijze heeft bestreden, kan deze aanvullende zienswijze als nadere motivering worden aangemerkt. Er is geen rechtsregel die zich ertegen verzet dat een zienswijze na afloop van de termijn nader wordt gemotiveerd. Een uitzondering hierop kan worden gemaakt voor de situatie dat het bestuursorgaan de aanvulling, gelet op de datum van de indiening, in redelijkheid niet meer behoeft mee te nemen in de besluitvorming.

[ECLI:NL:RVS:2021:807](#)

JnB 2021, 333

ABRS, 21-04-2021, 202003781/1/A2

algemeen directeur (lees: de directie) van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen.

Awb 7:2

HOORPLICHT. Bezwaarprocedure. Telefonisch horen is mogelijk indien de belanghebbende daarmee instemt, mits een en ander voldoende zorgvuldig geschiedt. Verwijzing naar het kabinetsstandpunt over de eerste evaluatie van de Awb (Kamerstukken II 1997/98, 25 600 VI, nr. 46, blz. 28). I.c. is niet in geschil dat [appellant] niet heeft ingestemd met het telefonisch horen in bezwaar. Het bestreden besluit is daarom genomen in strijd met artikel 7:2, eerste lid, van de Awb. Er wordt aanleiding gezien om dit gebrek te passeren met toepassing van artikel 6:22 van de Awb.

[ECLI:NL:RVS:2021:837](#)

JnB 2021, 334

MK ABRS, 21-04-2021, 202003478/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Awb 1:2 lid 1, 1:3 lid 3

Waterwet

BELANGHEBBENDE. Waterwet. Een aanvrager om een vergunning wordt in beginsel verondersteld belanghebbende te zijn bij een beslissing op zijn verzoek. Op deze regel wordt een uitzondering gemaakt voor situaties waarbij op voorhand duidelijk is dat de voorgenomen activiteit niet kan worden verwezenlijkt. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 23 januari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:198](#) (voorzieningen op gronden Staat), 15 augustus 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2717](#) (het bouwen van een bouwwerk) en 19 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3048](#) (het vellen van een houtopstand). I.c. is een watervergunning aangevraagd voor het plaatsen van vier hardhouten afmeerpalen op gronden (water) die eigendom zijn van de Staat. Ten tijde van het bestreden besluit kon er niet op voorhand van worden gegaan dat privaatrechtelijke toestemming van het Rijksvastgoedbedrijf niet zou

kunnen worden verkregen. Om die reden bestond dan ook op voorhand geen aanleiding om aan te nemen dat de gevraagde voorzieningen niet zouden kunnen worden gerealiseerd. Het verzoek om de watervergunning is dan ook terecht in behandeling genomen bij de beslissing op bezwaar.

[ECLI:NL:RVS:2021:846](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Waterwet” (JnB 2021, 342).

JnB 2021, 335

Voorzieningenrechter ABRS, 15-04-2021 (publ. 21-04-2021), 202102037/2/A3

Burgemeester van Apeldoorn, verweerder.

Awb 8:62 lid 1 en 2

ZITTING. Uitgangspunt is dat de zitting openbaar is maar er kan onder meer een uitzondering worden gemaakt indien de belangen van minderjarigen dit eisen (art. 8:62 van de Awb). I.c. gaat het om sluiting van de woning waarin [verzoekster], haar echtgenoot en haar dochter wonen. Het gaat dus niet om een maatregel die specifiek over de dochter gaat. De belangen van de minderjarige dochter zijn wel bij de zaak betrokken, maar onder deze omstandigheden eisen ze geen behandeling achter gesloten deuren.

[ECLI:NL:RVS:2021:799](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Handhaving” (JnB 2021, 338).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 336

ABRS, 21-04-2021, 201906114/1/A2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:88, 8:90 lid 1, 8:92 lid 1 aanhef en onder c

Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) 106

SCHADEVERGOEDING. Verzoekschriftprocedure. Vreemdelingenbewaring. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 106 van de Vw 2000 (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 61, 219 en 225-226) blijkt dat de wetgever met deze bepaling heeft bedoeld een bijzondere en exclusieve regeling voor toekenning van schadevergoeding na opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel te geven. Voor toekenning van schadevergoeding op grond van titel 8.4 van de Awb is naast deze regeling dan ook geen plaats. De rechtbank heeft het verzoek om vergoeding van schade als gevolg van het besluit van 12 april 2016 (inbewaringstelling) terecht afgewezen.

I.c. heeft [appellant] aangevoerd dat de schade voortvloeit uit het besluit van 5 februari 2016 (afwijzing verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd). In zijn bij de rechtbank schriftelijk ingediende verzoek heeft hij dat besluit echter niet aangeduid als oorzaak van de gestelde schade, terwijl uit artikel 8:92, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb volgt dat het

verzoekschrift een aanduiding van de oorzaak van de schade moet bevatten. Het verzoek om schadevergoeding kan niet mondeling, ter zitting van de rechtbank, worden aangevuld met een niet eerder gestelde schadeoorzaak. De rechtbank heeft het besluit van 5 februari 2016 dus terecht als schadeoorzaak buiten beschouwing gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2021:838](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Vreemdelingenrecht" (JnB 2021, 361).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 337

MK ABRS, 21-04-2021, 202002802/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Bestemmingsplan "3e herziening Buitengebied Veere"

HANDHAVING. BESTEMMING. Lasten onder dwangsom. In dit geval staat de bestemming "Wonen" met de functieaanduiding "specifieke vorm van wonen - landhuis" er niet aan in de weg dat de panden voor recreatieve verhuur aan derden worden gebruikt. De Afdeling ziet daarom, anders dan de rechtbank, geen aanleiding om voor de uitleg van het begrip landhuis aansluiting te zoeken bij de betekenis die daaraan in het algemeen spraakgebruik wordt gegeven. Onder deze omstandigheden verbiedt het bestemmingsplan niet dat de panden recreatief worden verhuurd. Het college was niet bevoegd om handhavend op te treden.

[ECLI:NL:RVS:2021:833](#)

JnB 2021, 338

Voorzieningenrechter ABRS, 15-04-2021, 202102037/2/A3

burgemeester van Apeldoorn.

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. Woningsluiting voor 3 maanden. In dit geval kunnen de gevolgen van de sluiting heel groot zijn, zeker ook voor de minderjarige dochter van [verzoekster]. Mede nu de noodzaak van de sluiting naar voorlopig oordeel beperkt is, is niet buiten twijfel dat de sluiting in de bodemprocedure evenredig zal worden geacht. Hier komt nog bij dat [verzoekster] heeft gevraagd om af te wachten waartoe de door de voorzitter van de Afdeling aan staatsraad advocaat-generaal Widdershoven gevraagde conclusie over de indringendheid van de toetsing van bestuurlijke maatregelen en de betekenis van het evenredigheidsbeginsel in dat verband zal leiden.

[...] Bij besluit van [...] heeft de burgemeester [verzoekster] gelast de woning [...] gedurende drie maanden gesloten te houden.

[...] 8. De noodzaak van de sluiting moet worden beoordeeld aan de hand van de ernst en de omvang van de overtreding. In de woning van [verzoekster] zijn 60 hennepplanten en 264 hennepstekken aangetroffen. Dat is aanzienlijk meer dan het aantal van 5 hennepplanten dat als hoeveelheid voor eigen gebruik wordt aangemerkt. [verzoekster] heeft erkend dat de drugs bestemd

waren voor verkoop. Zij erkent daarmee dat de woning een rol vervulde binnen de keten van drugshandel. Zij stelt echter dat de woning niet werd bezocht door personen die drugs wilden kopen, omdat de drugs bestemd waren voor verkoop aan één coffeeshophouder. De burgemeester heeft desgevraagd gezegd dat er geen meldingen of andere signalen van overlast rond de woning zijn en dat feitelijke handel in of rondom de woning niet is waargenomen. In de woning zijn wel vuurwapens aangetroffen, waarvan doorgaans mag worden aangenomen dat die te relateren zijn aan drugshandel. [verzoekster] heeft voor de aanwezigheid van de wapens echter een verklaring gegeven die geen verband houdt met drugshandel. Verder zijn geen attributen zoals verpakkingsmaterialen aangetroffen die erop wijzen dat de drugs in of rondom de woning aan verschillende personen werden verhandeld. Er lijkt dus slechts in beperkte mate 'loop' naar de woning te zijn geweest. Ook lijkt de woning slechts in beperkte mate bekend te zijn geweest als drugspand. Over de omgeving van de woning heeft de burgemeester alleen in het algemeen gesteld dat ook buitengebieden - waar hij de omgeving van de woning toe rekent - kwetsbaar zijn voor drugsriminaliteit. De burgemeester heeft echter niets naar voren gebracht dat specifiek over de omgeving van de woning van [verzoekster] gaat en waaruit kan worden afgeleid dat deze omgeving kwetsbaar is voor drugsriminaliteit. Naar voorlopig oordeel zorgen deze omstandigheden ervoor dat de noodzaak van sluiting relatief gezien beperkt is.

[...] 9.[...] Naar voorlopig oordeel heeft de rechtbank terecht overwogen dat [verzoekster] als eigenaar en bewoonster van de woning redelijkerwijs op de hoogte kon en moest zijn van de aanwezigheid van de hennepkwekerij en de hennepstekken, nu deze zich in vrij toegankelijke ruimten op de eerste verdieping en in de kelder van de woning bevonden. Er is dus geen sprake van een situatie waarvan [verzoekster] geen enkel verwijt kan worden gemaakt.

Ter zitting heeft de burgemeester desgevraagd gezegd dat de stelling van [verzoekster] juist is dat de sluiting van de woning met toepassing van de Wet kenbaarheid publiekrechtelijke beperkingen onroerende zaken zal worden ingeschreven in de openbare registers en dat de sluiting daardoor ook voor de hypotheekverstrekker kenbaar zal zijn. Op zichzelf betwist de burgemeester niet dat dit ertoe kan leiden dat de hypotheekverstrekker de hypotheekovereenkomst ontbindt en [verzoekster] plaatst op een zogenoemde zwarte lijst van de Nederlandse Vereniging van Banken. Als dit gebeurt, zijn de gevolgen van de sluiting heel verstrekkend. [verzoekster] heeft weliswaar niet concreet gemaakt hoe waarschijnlijk het is dat dit in haar geval zal gebeuren, maar het is niet duidelijk geworden welke mogelijkheden zij heeft om daar achter te komen. Deze procedure leent zich er niet voor om dat nader te onderzoeken.

[verzoekster] heeft gesteld en tot op zekere hoogte aannemelijk gemaakt dat het binnen haar financiële mogelijkheden beslist niet eenvoudig is om voor drie maanden vervangende huisvesting te regelen voor haar en haar dochter. De burgemeester heeft weliswaar gegarandeerd dat [verzoekster] en haar dochter worden opgevangen, maar het is niet uitgesloten dat zij dan in de maatschappelijke of crisisopvang terecht komen. Ter zitting is dit door de burgemeester aangeduid als de onderkant van de opvangmogelijkheden. Met name voor een kind van zeven jaar moet verblijf in een dergelijke vorm van opvang erg ingrijpend en belastend worden geacht.

De gevolgen van de sluiting kunnen dus heel groot zijn, zeker ook voor de minderjarige dochter van [verzoekster]. Mede nu de noodzaak van de sluiting naar voorlopig oordeel beperkt is, is niet buiten twijfel dat de sluiting in de bodemprocedure evenredig zal worden geacht. Hier komt nog bij dat [verzoekster] heeft gevraagd om af te wachten waartoe de door de voorzitter van de Afdeling aan staatsraad advocaat-generaal Widdershoven gevraagde conclusie over de indringendheid van de toetsing van bestuurlijke maatregelen en de betekenis van het evenredigheidsbeginsel in dat

verband zal leiden. Hierbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat twee van de drie zaken waarin de conclusie is gevraagd, ook een sluiting op grond van artikel 13b van de Opiumwet betreffen.

[...] 10. Alle belangen afwegend, acht de voorzieningenrechter het algemeen belang bij onmiddellijke sluiting van de woning in dit geval minder zwaarwegend dan het belang van [verzoekster] om met haar dochter in de woning te kunnen blijven totdat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

[...] Schorst bij wijze van voorlopige voorziening de besluiten [...] van [...].

[ECLI:NL:RVS:2021:799](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 335).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 18-03-2021 (publ. 20-04-2021), LEE 21/707 en LEE 21/709 ([ECLI:NL:RBNNE:2021:1485](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2021, 339

MK Rechtbank Gelderland, 09-04-2021 (publ. 16-04-2021), AWB 19/7291

college van burgemeester en wethouders van Heumen, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Activiteitenbesluit) 2.1 lid 4, 2.17

ACTIVITEITENBESLUIT. Maatwerkvoorschriften laagfrequent geluid. Omdat laagfrequent geluid is meegenomen in de in het Activiteitenbesluit voorgeschreven geluidsnorm en het Activiteitenbesluit voor geluid een uitputtende regeling bevat, was verweerder niet bevoegd om op grond van artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit (zorgplicht) maatwerkvoorschriften vast te stellen voor laagfrequent geluid. Ook artikel 2.20 van het Activiteitenbesluit geeft die bevoegdheid niet, omdat ook bij toepassing van die bepaling verweerder is gebonden aan dB(A) als toepasselijke norm. Verweerder mag wel andere geluidswaarden vaststellen, maar deze moeten in dB(A) zijn.

Besluit waarbij verweerder aan eiseres maatwerkvoorschriften opgelegd met betrekking tot laagfrequent geluid. [...]

Is verweerder bevoegd om maatwerkvoorschriften op te leggen op grond van de zorgplicht?

7. Tussen partijen is in geschil of verweerder bevoegd is om op grond van de zorgplicht uit artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit maatwerkvoorschriften op te leggen aan eiseres met

betrekking tot laagfrequent geluid. Deze bevoegdheid bestaat alleen als het Activiteitenbesluit geen uitputtende regeling bevat.

8. Op pagina 185 van de Nota van Toelichting bij het Activiteitenbesluit staat het volgende over de vraag wanneer sprake is van een uitputtende regeling:² [...]

9. Artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit bevat geluidsnormen voor het langtijdgemiddelde beoordelingsniveau (LAr,LT) en het maximaal geluidsniveau (LAmax) die voor de type B-inrichting van eiseres van toepassing zijn. Uit de definitie van “geluidsniveau” in artikel 1 van het Activiteitenbesluit volgt dat deze geluidsniveaus moeten worden berekend in dB(A). Het Activiteitenbesluit verplicht dus om geluid uit te drukken in dB(A). Bij deze berekening in dB(A) wordt een correctie voor de lage frequenties toegepast in verband met de gevoeligheid van het menselijk oor voor deze lage frequenties (zie onderstaand). [...]

Deze A-weging leidt bij geluid in de lage frequenties tot relatief lage dB(A) waarden, wat verweerder in het bestreden besluit ook heeft aangegeven. Dat betekent echter niet dat geluid in de lage frequenties niet in deze berekening wordt meegenomen. Geluid met een lage frequentie legt alleen minder gewicht in de schaal. Vaste rechtspraak is dat het Activiteitenbesluit een uitputtende regeling voor geluid bevat³. Omdat laagfrequent geluid is meegenomen in de in het Activiteitenbesluit voorgeschreven geluidsnorm en het Activiteitenbesluit voor geluid een uitputtende regeling bevat, was verweerder niet bevoegd om op grond van artikel 2.1, vierde lid, van het Activiteitenbesluit maatwerkvoorschriften vast te stellen voor laagfrequent geluid. Ook artikel 2.20 van het Activiteitenbesluit geeft die bevoegdheid niet, omdat ook bij toepassing van die bepaling verweerder is gebonden aan dB(A) als toepasselijke norm. Verweerder mag dus wel andere geluidswaarden vaststellen, maar deze moeten in dB(A) zijn. Het vijfde lid van dit artikel geeft de mogelijkheid om technische voorzieningen en gedragsregels voor te schrijven, maar alleen om aan de geldende geluidsnormen te voldoen en deze voorzieningen of gedragsregels kunnen dus niet worden voorgeschreven, zoals verweerder heeft gedaan, om aan een geluidsniveau te voldoen dat wordt berekend met de Vercammen-curve.

De stelling van verweerder dat met de berekening in dB(A) onvoldoende rekening wordt gehouden met de laagfrequente geluiden en dus dat deze norm en het Activiteitenbesluit onvoldoende bescherming geven, maakt niet dat verweerder in weerwil van de wettelijke regeling maatwerkvoorschriften kan opleggen. Door voor bepaalde vormen van milieuhinder te kiezen om de normering daarvan uitputtend via algemene regels te regelen, heeft de wetgever de rechtszekerheid voor degene die een inrichting drijft voorop willen stellen aan de bescherming van omwonenden. Dit blijkt ook uit de hierboven opgenomen passage uit de Nota van Toelichting bij het Activiteitenbesluit. Ofschoon de rechtbank op zichzelf de wens van verweerder begrijpt om een berekeningsmethode toe te passen die beter recht doet aan de hinderbeleving van derde-partijen, is het niet aan verweerder om die keuze van de wetgever te doorbreken.

De beroepsgrond slaagt.

Conclusie

10. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd, omdat er geen wettelijke grond voor is. Omdat verweerder niet bevoegd is om op grond van de zorgplicht maatwerkvoorschriften voor laagfrequent geluid op te leggen, ziet de rechtbank geen aanleiding om nader in te gaan op de overige door eiseres aangevoerde beroepsgronden.

Hoe nu verder?

Zoals hiervoor is overwogen begrijpt de rechtbank de wens van verweerder om, in gevallen zoals deze, maatwerk te leveren door met betrekking tot laagfrequent geluid een berekeningsmethode toe

te passen die beter recht doet aan de hinderbeleving van lage frequenties door de derde-partij. Zoals eiseres echter terecht heeft aangegeven doorkruist de keuze voor een andere berekeningsmethode voor (laagfrequent) geluid – zoals door toepassing van de NSG-richtlijn of de Vercammen-curve – de door de wetgever in het Activiteitenbesluit gemaakte keuze om voor alle type A en B-inrichtingen geluid te berekenen in dB(A). Het Activiteitenbesluit biedt naar het oordeel van de rechtbank dus niet de mogelijkheid om voor type A en B-inrichtingen – anders dan voor type C-inrichtingen – een andere berekeningsmethodiek dan dB(A) toe te passen. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:1896](#)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 18-03-2021 (publ. 19-04-2021), SGR 20/6973

([ECLI:NL:RBDHA:2021:3399](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 340

MK ABRS, 21-04-2021, 201900294/1/R2

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit.

Habitatrichtlijn 2, 12, 16

Vogelrichtlijn 1, 5, 13

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.1, 3.1, 3.3, 3.5, 3.8, 3.31, 5.4

NATUURBESCHERMING. GEDRAGSCODE. De ‘Gedragscode natuurinclusief renoveren bestemd voor projecten met het NOM keur’ is in zijn huidige vorm te onduidelijk en informatie ontbreekt om te kunnen beoordelen of de Gedragscode voldoet aan de eisen uit de Wnb en die voortvloeien uit de Vogel- en Habitatrichtlijn.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister krachtens artikel 3.31, tweede lid, van de Wet natuurbescherming (Wnb) de door vereniging De Brede Stroomversnelling opgestelde ‘Gedragscode natuurinclusief renoveren bestemd voor projecten met het NOM keur’ (hierna: Gedragscode) goedgekeurd voor een periode van vijf jaar.

[...] 2. De Afdeling komt in deze uitspraak tot de volgende conclusies.

De Gedragscode is opgesteld om de energietransitie te bespoedigen. Alle partijen zijn het erover eens dat met de energietransitie een groot belang is gemoeid, omdat die onder meer bijdraagt aan het tegengaan van klimaatverandering. Dat is ook gunstig voor beschermde diersoorten. Alle partijen zijn het tevens erover eens dat een goedgekeurde Gedragscode de energietransitie kan bespoedigen. Die vermindert namelijk de administratieve lasten, tijd en kosten die met Wnb-ontheffingsprocedures gemoeid kunnen zijn.

De Afdeling ziet in het aangevoerde geen reden om aan te nemen dat het instrument van de gedragscode in het algemeen niet mag worden gebruikt voor handelingen die op grote schaal worden verricht in het kader van NOM-renovaties. Maar, een gedragscode moet wel voldoen aan de eisen uit de Wnb en die voortvloeien uit de Europese Vogel- en Habitatrichtlijn. Die stellen voorwaarden aan handelingen die schade kunnen toebrengen aan dieren, om de biodiversiteit te waarborgen. Die eisen gaan niet zover dat NOM-renovaties op geen enkele manier ten koste mogen

gaan van beschermde dieren. Wel komen deze eisen in de kern erop neer dat bij het verrichten van NOM-renovaties de instandhouding van beschermde diersoorten op de lange termijn moet zijn gewaarborgd.

De Afdeling komt tot de conclusie dat de Gedragscode in zijn huidige vorm te onduidelijk is en dat informatie ontbreekt om te kunnen beoordelen of de Gedragscode voldoet aan de eisen uit de Wnb en die voortvloeien uit de Vogel- en Habitatrichtlijn. De minister mocht de Gedragscode daarom niet goedkeuren. De Afdeling vernietigt daarom de uitspraak van de rechtbank en ook het goedkeuringsbesluit van de minister. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:853](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Minister van LNV had gedragscode voor renovatie niet mogen goedkeuren") uitgebracht.

JnB 2021, 341

MK Rechtbank Noord-Nederland, 19-04-2021, LEE 20-307

college van gedeputeerde staten van de provincie Groningen, verweerder.

Habitatrichtlijn 2 lid 3, 6

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998)

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8, 5.4, 9.4

NATUURBESCHERMING. Toetsingskader verzoek intrekking natuurvergunning. Verweerder is slechts bevoegd om te beoordelen wat de staat van instandhouding is van de Natura 2000-gebieden in de provincie Groningen. In dat kader heeft de rechtbank beoordeeld of de staat van instandhouding van het betrokken Natura 2000-gebied aanleiding geeft tot het treffen van passende maatregelen. De rechtbank is tot de conclusie gekomen dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd dat daar geen reden toe zou zijn. Er is in dit geval geen aanleiding om een nieuwe passende beoordeling voor het project te verlangen.

[...] 3. Tussen partijen is in geschil of verweerder het verzoek om intrekking van de (onherroepelijke) vergunning ingevolge de Nbw 1998 voor het [project], terecht heeft afgewezen.

[...] 3.4.1. De rechtbank overweegt dat uit de tekst van artikel 5.4, tweede lid, Wnb, "wordt in elke geval ingetrokken", volgt dat verweerder gehouden is om tot intrekking over te gaan wanneer dat nodig is ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn. In die zin is er sprake van een gebonden bevoegdheid. [...]

[...] 3.4.3. De rechtbank overweegt op grond van het bovenstaande dat de kern van de toets die door het bevoegde gezag bij de uitoefening van de bevoegdheid van artikel 5.4, tweede lid, Wnb niet primair is gelegen in een (hernieuwde) beoordeling van de effecten van de aan de RWE verleende vergunning maar in de beoordeling van de staat van instandhouding van de betrokken Natura 2000-gebieden en de beoordeling of er voor de betrokken Natura 2000-gebieden passende maatregelen moeten worden getroffen en waar die maatregelen dan uit moeten bestaan. Op basis van de uitkomst van die beoordeling dient vervolgens beoordeeld te worden of intrekking van de vergunning van de RWE een passende maatregel is en, zo ja, of dit de enig mogelijke passende maatregel is en, wanneer die vraag ontkennend wordt beantwoord, welke passende maatregel dan het meest geschikt is. Bij die beoordeling beschikt het bevoegde gezag wel over beoordelingsruimte. Uit de woorden 'in elk geval' in artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb leidt de rechtbank verder af dat de toepassing daarvan niet is beperkt tot die gevallen waarin de gronden uit het eerste lid zich voordoen

en uit de herbeoordeling van de vergunde activiteit volgt dat anders dan ten tijde van de vergunningverlening werd verondersteld, de vergunde activiteit leidt tot (een dreigende) verslechtering of significante verstoring van de natuurwaarden. Artikel 5.4, tweede lid, bevat een zelfstandige grond voor intrekking of wijziging van de natuurvergunning, namelijk de dreigende verslechtering of verstoring met significante gevolgen van een soort of habitatype waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen. Als de intrekking of wijziging van een natuurvergunning kan bijdragen aan het voorkomen van de dreigende achteruitgang van de natuurwaarden, dan kan dat een passende maatregel zijn. Naar het oordeel van de rechtbank ligt in deze bepaling besloten dat een grond voor intrekking of wijziging van een natuurvergunning aanwezig is als sprake is van een - dreigende - verslechtering of verstoring met significante gevolgen van een habitatype of soort waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen en de activiteit waarvoor de natuurvergunning is verleend effecten heeft op die natuurwaarden (vgl. AbRvS, 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#)). [...] 4.4. De rechtbank is van oordeel dat uit artikel 2.2, eerste lid, Wnb volgt dat het bevoegd gezag gehouden is om de staat van instandhouding van de Natura 2000-gebieden op zijn grondgebied te beoordelen en, indien nodig, er zorg voor te dragen dat instandhoudingsmaatregelen worden getroffen. Dat betekent dat verweerder slechts bevoegd is om te beoordelen wat de staat van instandhouding van de Natura 2000-gebieden in de provincie Groningen is en of die staat van instandhouding aanleiding is tot het treffen van instandhoudingsmaatregelen. [...] 7. Uit het bovenstaande volgt dat bij een verzoek als het onderhavige, waarbij om intrekking van een vergunning op grond van de Wnb wordt gevraagd, op grond van artikel 6, tweede lid, van de Habitatrictlijn beoordeeld moet worden of de staat van instandhouding van het Natura 2000-gebied waarop dat verzoek ziet, aanleiding geeft tot het treffen van passende maatregelen. De rechtbank heeft op grond van artikel 2.2 van de Wnb geoordeeld dat verweerder slechts bevoegd is om die beoordeling te voltrekken voor het Natura 2000-gebied "Lieftingsbroek" en dat verweerder op grond van artikel 2:3 van de Awb gehouden was om het verzoek van eiseres door te sturen naar Gedeputeerde Staten van Fryslân en Drenthe voor zover het verzoek van eiseres betrekking heeft op de Natura 2000-gebieden die in respectievelijk Fryslân en Drenthe zijn gelegen. In dat kader heeft de rechtbank beoordeeld of de staat van instandhouding van het Natura 2000-gebied dat wel is gelegen in de provincie Groningen aanleiding geeft tot het treffen van passende maatregelen. De rechtbank is tot de conclusie gekomen dat verweerder ontoereikend heeft gemotiveerd dat daar geen reden toe zou zijn. Tot slot heeft de rechtbank de stellingen van eiseres beoordeeld met betrekking tot de vraag of het project van derde partij opnieuw passend zou moeten worden beoordeeld. De rechtbank is daarbij tot de conclusie gekomen dat bij de beoordeling van de staat van instandhouding van het betrokken Natura 2000-gebied slechts de staat van dat gebied ten tijde van het bestreden besluit van belang is en dat noch het derde lid, noch het tweede lid, van artikel 6 van de Habitatrictlijn in dit geval dwingt tot een nieuwe passende beoordeling. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2021:1466](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 342

MK ABRS, 21-04-2021, 202003478/1/R1

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Waterwet 2.1, 6.21

WATERWET. Watervergunning. Artikel 6.21 van de Waterwet kent een limitatieve opsomming van weigeringsgronden. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 30 maart 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:850](#) en 14 augustus 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:750](#). I.c. dient de aanvraag van de stichting op grond van die bepaling te worden geweigerd voor zover de aanvraag niet verenigbaar is met de doelstellingen in artikel 2.1 van de Waterwet. Het al dan niet bestaan van een evidente privaatrechtelijke belemmering of bestaande fysieke belemmeringen vallen niet te herleiden tot die doelstellingen en kunnen dan ook geen redenen zijn de aangevraagde vergunning te weigeren.

[ECLI:NL:RVS:2021:846](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2021, 334).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 343

CRvB, 16-04-2021 (publ. 22-04-2021), 19/4514 WAJONG

Raad van bestuur van het Uvw.

Wajong 3:19

Besluit Beleidsregels voortzetting Wajong-uitkering buiten Nederland (Besluit Beleidsregels) 2

WAJONG. De door appellant aangevoerde omstandigheden waarom hij buiten Nederland wenst te wonen kunnen niet worden gebracht onder een of meer van de drie in artikel 2 van het Besluit Beleidsregels genoemde gevallen. Niet gebleken is dat er voor appellant een (medische) noodzaak is om buiten Nederland te gaan wonen. Appellant heeft ook in hoger beroep geen stukken overgelegd waaruit dat blijkt. Ook anderszins zijn er geen omstandigheden die een grondslag kunnen vormen voor toepassing van de hardheidsclausule. De reden van appellant om naar Tsjechië te willen verhuizen, het herstellen van een gezinsverband met [naam zoon], is geenszins onbegrijpelijk, maar kan niet wegnemen dat de verhuizing in overwegende mate op de eigen keuze is gebaseerd zonder dat van een objectieve en dwingende noodzaak daartoe is gebleken. De weigering van het Uvw om in dit geval geen toepassing aan de hardheidsclausule te geven, wordt niet onjuist of onredelijk geacht. Appellant wordt evenmin gevolgd in zijn stelling dat sprake is van een ongerechtvaardigde schending van artikel 8 van het EVRM. Het staat appellant immers vrij om al dan niet naar Tsjechië te verhuizen. De verhuizing naar het buitenland heeft gevolgen voor zijn Wajong-uitkering. Daarmee is echter niet gegeven dat het bestreden besluit inbreuk maakt op het recht op familie- en gezinsleven als omschreven in artikel 8 van het EVRM (zie ook de uitspraken van de Raad van 28 januari 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:397](#), en van 24 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2496](#).

[ECLI:NL:CRVB:2021:885](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2021, 344

Rechtbank Amsterdam, 31-03-2021 (publ. 19-04-2021), AMS 20/3785

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WW

WERKLOOSHEIDSWET. INLICHTINGENPLICHT. TOESTEMMING WERK ZOEKEN IN POLEN MET BEHOUD VAN WW-UITKERING. EERDER AFREIZEN ZONDER (AANVULLENDE) TOESTEMMING. De rechtbank vindt het i.c. onevenredig om de in onderhavige periode ontvangen WW-uitkering volledig terug te vorderen en een hoge boete op te leggen.

9.1. Vaststaat dat eiseres zonder (aanvullende) toestemming daarvoor aan verweerder te hebben gevraagd op 31 juli 2019 – en daarmee vijf dagen eerder dan

5 augustus 2019 – naar Polen is afgereisd. Eiseres heeft dit verder niet betwist. Verweerder heeft daarom terecht de WW-uitkering van eiseres herzien en haar een boete opgelegd.

9.2. Naar het oordeel van de rechtbank is het echter onevenredig om de ontvangen WW-uitkering over de gehele periode (van 1 augustus 2019 tot 31 december 2019) terug te vorderen en eiseres een hoge boete op te leggen.

9.3. De rechtbank neemt hierbij het volgende in aanmerking. Eiseres heeft toestemming gevraagd en gekregen om vanaf 5 augustus 2019 tot en met 4 november 2019 werk te zoeken in Polen met behoud van haar WW-uitkering. Eiseres is vervolgens inderdaad vijf dagen eerder dan waarvoor zij toestemming heeft gekregen naar Polen vertrokken. Hier staat echter tegenover dat eiseres daadwerkelijk werk heeft gezocht in Polen en zich hiertoe heeft ingeschreven bij het Poolse arbeidsbureau zoals blijkt uit de formulieren die zich in het dossier bevinden. Dit zijn formulieren van het Poolse arbeidsbureau waaruit naar voren komt dat eiseres voor de gehele periode van augustus 2019 tot en met november 2019 als werkzoekende stond ingeschreven. De rechtbank vindt het onder dergelijke omstandigheden onevenredig om de door haar in die periode ontvangen WW-uitkering volledig terug te vorderen. Dit betekent dat de rechtbank de terug te vorderen periode zal beperken tot van 31 juli 2019 tot 5 augustus 2019 en van 4 november 2019 tot 31 december 2019. In deze laatste periode verbleef eiseres immers nog steeds in Polen zodat zij geen recht meer had op een WW-uitkering. Ook vindt de rechtbank het gezien genoemde omstandigheden onevenredig om eiseres een hoge boete op te leggen. De rechtbank zal de boete daarom ambtshalve matigen tot € 100,-.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:1855](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 345

Rechtbank Gelderland, 19-03-2021 (publ. 16-04-2021), 20/3771

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, verweerder.

Tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid van 31 maart 2020 (NOW 1.0) 4, 5, 8

NOW 1.0. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat wijziging van de in de aanvraag vermelde periode, waarover omzetverlies wordt geleden, niet mogelijk is.

4.1. Tussen partijen is enkel in geschil of verweerder eiseres had moeten toestaan om de in haar aanvraag vermelde periode, waarover omzetverlies wordt geleden, te wijzigen. [...]

4.4. De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat wijziging van de in de aanvraag vermelde periode, waarover omzetverlies wordt geleden, niet mogelijk is. Uit artikel 8, derde lid, van de NOW 1.0 volgt dat een werkgever eenmaal per loonheffingnummer een subsidieaanvraag kan indienen. De NOW 1.0 noch de toelichting daarop biedt ruimte om een eenmaal ingediende aanvraag te wijzigen. De wetgever heeft daar bewust niet voor gekozen. De NOW 1.0 is een noodmaatregel die snel moet kunnen worden uitgevoerd om grote aantallen aanvragen op korte termijn te kunnen afhandelen. Bij deze regeling is ervoor gekozen om de eenvoud en de controleerbaarheid als prioriteit te stellen. Daarmee is niet verenigbaar dat werkgevers hun aanvraag kunnen aanpassen. In de toelichting op de NOW 1.0 staat dat werkgevers kunnen kiezen of zij de omzetsdaling berekenen over de meetperiode startend op 1 maart, 1 april of 1 mei 2020. Het moet daarbij altijd om een aaneensluitende periode van drie maanden gaan. Werkgevers moeten deze keuze voor de periode maken bij de aanvraag; bij de definitieve afrekening kan de meetperiode niet meer worden aangepast, aldus de toelichting. De rechtbank leidt, anders dan eiseres, uit deze toelichting niet af dat een aanvraag kan worden gewijzigd. Een wijziging van een aanvraag is in wezen een nieuwe aanvraag die een nieuwe beoordeling vergt. In dat geval moet immers opnieuw de omzet in de meetperiode worden vergeleken met de referentieperiode (in beginsel 25% van de omzet in 2019). Ook artikel 13, onder g, van de NOW 1.0 biedt geen mogelijkheid tot wijziging van de aanvraag. Dat een beslissing tot wijziging van de subsidie genomen kan worden, betekent immers niet dat een wijziging van de aanvraag mogelijk is.

4.5. De rechtbank is verder – anders dan eiseres – van oordeel dat er geen ruimte is om de diverse uitlatingen van de Minister als een hardheidsclausule op te vatten. Als de wetgever een hardheidsclausule in de NOW 1.0 had willen opnemen, dan had hij dat wel gedaan. De wetgever heeft er echter bewust voor gekozen om in de NOW 1.0 geen hardheidsclausule op te nemen. Ook bij de latere wijzigingen van de NOW is niet alsnog een hardheidsclausule in de regeling opgenomen. Daar komt bij dat in de uitlatingen van de Minister geen hardheidsclausule kan worden gelezen, laat staan hoe die had moeten worden ingevuld. De Minister heeft de regeling gaandeweg wel meerdere keren aangepast, waarbij de voorwaarden op onderdelen zijn gewijzigd om het met de NOW 1.0 te bereiken doel, zoals omschreven in artikel 3 van de NOW 1.0, zoveel mogelijk te behalen, maar daarbij is niet gekozen voor een hardheidsclausule. De Minister heeft zich blijkens de door eiseres aangehaalde citaten verder op het standpunt gesteld dat in bezwaar alsnog tot toekenning van een tegemoetkoming gekomen kan worden, wanneer sprake is van puur administratieve belemmeringen, die in eerste instantie aan toekenning van een tegemoetkoming in de weg stonden, zoals een rechtsvormwissel zonder dat de bedrijfsvoering is gewijzigd. Ter zitting is hieraan de situatie van startende ondernemers toegevoegd. De rechtbank is van oordeel dat de situatie van eiseres niet op één lijn is te stellen met deze situaties, die buiten de risicosfeer van de aanvrager liggen. Eiseres komt echter door eigen toedoen niet in aanmerking voor een tegemoetkoming en niet doordat de NOW 1.0 niet in haar situatie voorziet. De keuze van eiseres is namelijk gebaseerd op haar eigen interpretatie van het begrip omzet, die achteraf verkeerd bleek te zijn. Eiseres had deze fout kunnen voorkomen door contact met haar accountant op te nemen alvorens de aanvraag in te dienen. In artikel 1, tweede lid, van de NOW 1.0 is bepaald wat onder omzet wordt verstaan. In de toelichting op de NOW 1.0 staat dat voor de definitie van omzet wordt

aangesloten bij de omzetdefinitie in het jaarrekeningenrecht. Het had dan ook op de weg van eiseres gelegen om haar accountant te vragen wat in het jaarrekeningenrecht onder het begrip omzet moet worden verstaan, te meer, omdat bij de vaststelling van de subsidie een accountantsverklaring moet worden overgelegd, zoals volgt uit artikel 13, aanhef en onder h (verplichtingen) en artikel 14, tweede lid, van de NOW 1.0. Aangezien de NOW 1.0 op 1 april 2020 in de Staatscourant is gepubliceerd, had dit eiseres ten tijde van haar aanvraag duidelijk moeten zijn. Dat eiseres om haar moverende redenen geen contact met haar accountant heeft opgenomen, komt dan ook geheel voor haar eigen rekening en risico.

4.6. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat artikel 8, derde lid, van de NOW 1.0 wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel buiten toepassing moet worden gelaten, omdat het gaat om een bewuste keuze van de wetgever dat per loonheffingen-nummer eenmaal een aanvraag kan worden ingediend. De NOW 1.0 is een noodmaatregel waarbij snel een zeer groot aantal werkgevers duidelijkheid moest worden verschaft over de aard en de inhoud van de regeling. Hierdoor heeft de NOW 1.0 noodgedwongen een generiek karakter en kan er niet steeds maatwerk worden geboden. In de toelichting op de NOW 1.0 staat dat de regeling onvoorziene consequenties kan hebben, die achteraf niet gerepareerd kunnen worden. [...]

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBGEL:2021:1286](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBGEL:2021:1286)

JnB 2021, 346

Rechtbank Den Haag, 08-04-2021 (publ. 22-04-2021), SGR 20/6676

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Tweede tijdelijke noodmaatregel overbrugging voor behoud van werkgelegenheid (NOW 2.0) 5 aanhef en onder c, 8

NOW 2.0. Naar het oordeel van de rechtbank voorziet de NOW 2.0 niet in de mogelijkheid om uit te gaan van de loonaangifte van 26 juni 2020. De NOW 2.0. bevat namelijk ook geen hardheidsclausule op grond waarvan afgeweken kan worden van de bepalingen van deze regeling en alsnog tot toekenning van een voorschot kan worden overgegaan.

6.3. Uit bovenstaande bepalingen blijkt dat (correcties op de) loonaangifte(s) die ná 15 mei 2020 hebben plaatsgevonden niet meegenomen worden. Dit wordt in de toelichting bij het zevende lid van artikel 8 bevestigd. In de toelichting staat namelijk dat een peildatum, in dit geval 15 mei 2020, nodig is en dat voor de vaststelling van de hoogte van het voorschot noodzakelijk is dat kan worden uitgegaan van de loongegevens zoals deze gelden op een tijdstip gelegen voor de aankondiging van de NOW 2.0. Vanaf dat moment hebben werkgevers namelijk een financieel belang bij een zo hoog mogelijke loonsom in maart. Correctieberichten op de loonaangifte van ná 15 mei 2020 worden, ter beperking van fraude- en misbruikrisico's, niet meer

meegenomen. [https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2021:3775&sho_wbutton=true - d52f238c-434b-437c-8055-7393b42f8e45](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2021:3775&sho_wbutton=true-d52f238c-434b-437c-8055-7393b42f8e45) Hoewel de rechtbank begrip heeft voor de

lastige situatie waarin eiser op dit moment verkeert, ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat in dit geval afgeweken moet worden van de bepalingen van de regeling in die zin dat uitgegaan moet worden van de gegevens uit de aangifte loonheffingen van 26 juni 2020. Uit het dossier blijkt dat de door de KvK gemaakte fout, namelijk het aanmerken van eisers bedrijf als ontbonden en beëindigd, met het correctiebericht van 4 maart 2020 hersteld is. Vervolgens heeft de Belastingdienst eiser op zijn verzoek tot 2 juni 2020 de gelegenheid gegeven om loonaangifte te

doen over de maanden januari tot en met mei 2020. Eiser heeft echter pas op 26 juni 2020 loonaangifte gedaan. Dat eiser pas na 2 juni 2020 loonaangifte heeft gedaan acht de rechtbank gelet op de door eiser ter zitting naar voren gebrachte omstandigheden begrijpelijk, echter dit komt, hoe vervelend ook, voor rekening en risico van eiser. De rechtbank acht daarbij van doorslaggevend belang dat minister Koolmees (de minister) meermaals, en zeer recent nog, heeft opgemerkt dat de NOW, omdat deze regeling snel tot stand is gekomen en derhalve een generiek respectievelijk karakter kent, heel weinig ruimte voor maatwerk

biedt. https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2021:3775&showbutton=true_-_ea2a2fce-b83c-489c-bbc2-11551d633dd1 Volgens de minister brengt het verzorgen van maatwerk grote risico's voor de hele uitvoering van de NOW met zich mee en kunnen werkgevers die van mening zijn in principe recht te hebben op de NOW bezwaar maken. In dat geval kan nader worden bekeken of binnen de NOW en de bedoeling van deze regeling maatwerk geleverd kan worden, aldus de minister. In dit geval heeft verweerder de individuele casus van eiser nogmaals in ogenschouw genomen en geprobeerd zoveel mogelijk recht te doen aan het doel van de regeling door zich bereid te tonen van de peildatum van 15 mei 2020 af te wijken en uit te gaan van de loongegevens zoals die op 2 juni 2020 bekend waren. Naar het oordeel van de rechtbank voorziet de NOW 2.0 niet in de mogelijkheid om uit te gaan van de loonaangifte van 26 juni 2020. De NOW 2.0 bevat namelijk ook geen hardheidsclausule op grond waarvan afgeweken kan worden van de bepalingen van deze regeling en alsnog tot toekenning van een voorschot kan worden overgegaan. 7. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag van eiser terecht en op goede gronden afgewezen, nu op 15 mei 2020 respectievelijk 2 juni 2020 geen loongegevens bekend waren over maart 2020 dan wel november 2019. Het beroep is dan ook ongegrond. [ECLI:NL:RBDHA:2021:3775](https://uitspraken.rechtspraak.nl/inziendocument?id=ECLI:NL:RBDHA:2021:3775)

JnB 2021, 347

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 07-04-2021 (publ. 20-04-2021), AMS 21/1317
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 3)

TOZO 3. RECHTHEBBENDE. De IND heeft verweerder meegedeeld dat een eerdere aanvraag om een verblijfsvergunning is afgewezen en dat de verblijfscode op juiste wijze in de BRP is vermeld. Dit betekent dat verzoeker niet als rechthebbende in de zin van de Tozo kan worden aangemerkt. Verweerder heeft dan ook de aanvraag om een Tozo-regeling kunnen afwijzen.

2. Verweerder heeft de Tozo-uitkering geweigerd omdat verzoeker in de Basisregistratie Personen (BRP) geregistreerd staat onder code 98. Deze code houdt in dat verzoeker geen verblijfstitel (meer) heeft. Verweerder heeft vervolgens telefonisch contact gezocht met de IND. Uit de verstrekte informatie blijkt dat verzoeker in 2013 een aanvraag heeft gedaan voor een verblijfsvergunning maar dat deze is afgewezen. Volgens de IND kan verzoeker wederom een aanvraag doen voor een verblijfsvergunning als hij kan aantonen dat hij meer dan vijf jaar in Nederland heeft gewerkt.

3. Volgens verzoeker heeft hij recht op een Tozo-uitkering omdat hij langer dan vijf jaar in Nederland woont en werkt. Hij heeft dus duurzaam verblijf in Nederland en moet op grond van artikel 16, eerste lid, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europese Parlement en de Raad (Richtlijn), als Unieburger met een Nederlander gelijk worden gesteld.

Oordeel voorzieningenrechter

[...] 5. De voorzieningenrechter stelt voorop dat verweerder in beginsel mag uitgaan van de juistheid van de in de BRP vermelde code. Mocht echter blijken dat een BRP-code niet overeenstemt met de werkelijke verblijfstitel van een belanghebbende, dan is de werkelijke verblijfstitel van

doorslaggevende betekenis. Verweerder heeft contact met de IND opgenomen om te verifiëren of de in de BRP vermelde code 98 juist is. De IND heeft verweerder meegedeeld dat een eerdere aanvraag om een verblijfsvergunning is afgewezen en dat de verblijfscode op juiste wijze in de BRP is vermeld. Dit betekent dat verzoeker niet als rechthebbende in de zin van de Tozo kan worden aangemerkt. Verweerder heeft dan ook de aanvraag om een Tozo-regeling kunnen afwijzen.

Conclusie

6. Gelet op het voorgaande zal het bestreden besluit in bezwaar hoogstwaarschijnlijk stand houden. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:1921](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2021, 348

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 22-03-2021 (publ. 19-04-2021),

SGR 21/1035 BESLU

burgemeester van Gouda, verweerder.

Algemene plaatselijke verordening Gouda 2020 (APV)

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58g.

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 (Trm) 3.1.

APV. WPG. CORONA. HANDHAVING. Last onder dwangsom. Wanordelijkheden na instellen avondklok. Verweerder dient de hoogte van het bedrag van de dwangsom in bezwaar nader te onderbouwen.

[...] Bij besluit van 27 januari 2021 (het primaire besluit) heeft verweerder verzoeker een last onder dwangsom opgelegd.

[...] 1.2. In de bestuurlijke rapportage van de politie van 26 januari 2021 is, onder meer, het volgende vermeld.

De rijksoverheid heeft op 23 januari 2021 een avondklok ingesteld die elke dag van kracht is tussen 21:00 uur en 04:30 uur, tot 10 februari 2021. Op 24 januari 2021 hebben zich op verschillende plaatsen in het land wanordelijkheden voorgedaan. Op 25 januari 2021 hebben, nadat daartoe werd opgeroepen op diverse social media, ongeregelde plaatsen gevonden in verschillende wijken in Gouda. [...]

2.1. Bij het primaire besluit heeft verweerder verzoeker een last onder dwangsom opgelegd wegens overtreding van artikel 2:1 van de Algemene plaatselijke verordening Gouda 2020 (APV), artikel 58g van de Wet publieke gezondheid (Wpg) en artikel 3.1. van de Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 (Trm).

[...]

Indien verzoeker zich niet aan deze last houdt, dan verbeurt hij op grond van artikel 5:32 e.v. van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) een dwangsom van € 2.500,- per constatering, met een maximum van € 10.000,-.

[...] 4.2. De voorzieningenrechter ziet voorsnog geen reden waarom verweerder niet mag uitgaan van de bestuurlijke rapportage van 26 januari 2021, zoals aangevuld met de reactie van 5 maart 2021. [...]

Gelet op het vorenstaande is sprake van overtreding van artikel 2:1 van de APV. Nu ervan mag worden uitgegaan dat verzoeker behoorde bij de groep van zes jongeren, is tevens sprake van overtreding van artikel 58g. van de Wpg en artikel 3.1. van de Trm. Verweerder was in beginsel bevoegd om handhavend op te treden.

4.3. [...] De voorzieningenrechter overweegt dat in het geval een last onder dwangsom strekt tot voorkoming van herhaling van een overtreding, aan de last niet persé een begunstigingstermijn behoort te worden verbonden, maar dat dit in bijzondere omstandigheden anders kan zijn (zie de uitspraak van de Afdeling van 18 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1314](#)). Het karakter van de last ziet, volgens verzoeker, op de vernielingen in het kader van het instellen van de avondklok. Dat de rust inmiddels is teruggekeerd en dat de (gehele) samenleving de avondklok lijkt te respecteren acht de voorzieningenrechter geen bijzondere omstandigheden op grond waarvan verzoeker een begunstigingstermijn moet worden geboden. Als verzoeker niet opnieuw de overtreding begaat, verbeurt hij ook geen dwangsom. Hij heeft dit daarom zelf in de hand.

4.4. Verzoeker heeft bezwaar tegen de hoogte van de dwangsommen. Hij is een minderjarige, hij volgt de HAVO, en financiële middelen om een dergelijke boete te voldoen zijn er niet. Hij vraagt de dwangsom te wijzigen in € 50,- per constatering, met een maximum van € 10.000,-. Verweerder heeft zich onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 19 augustus 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:2001](#)) op het standpunt gesteld dat de hoogte van de dwangsom voor verzoeker een voldoende financiële prikkel moet zijn om zich aan de genoemde regels te houden. De hoogte van de opgelegde dwangsom sluit aan bij de hoogte van de dwangsom die verweerder hanteert bij bijvoorbeeld het vervoeren van inbrekerswerktuigen.

De voorzieningenrechter acht het bedrag van de dwangsom hoog en vraagt zich af of de situatie van overtreding van regels in het kader van de APV, gezondheid en Covid vergelijkbaar is met die van het vervoeren van inbrekerswerktuigen, nu dit laatste, anders dan de situatie hier aan de orde, ziet op geldelijk gewin. Verweerder dient daarbij in bezwaar ook nader te onderbouwen hoe de hoogte van dit bedrag zich verhoudt tot zijn standpunt dat de beoordeling of sprake is van een overtreding afhankelijk is van concrete omstandigheden c.q. de context waarin personen of zaken worden aangetroffen. Nu verweerder ter zitting heeft meegedeeld dat mocht een dwangsom worden opgelegd deze niet wordt ingevorderd, maar wordt meegenomen in de bezwaarprocedure tegen de last onder dwangsom ziet de voorzieningenrechter hierin evenmin aanleiding tot het treffen van een voorlopige voorziening.

5. Het verzoek om een voorlopige voorziening wordt afgewezen. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3370](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2021, 349

MK Rechtbank Den Haag, 31-03-2021 (publ. 15-04-2021), SGR 20/1516

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 32, 58 lid 2, 83

Uitvoeringswet Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: UAVG) 6 lid 2, 14

Algemene wet bestuursrecht 5:46

Wet aanvullende bepalingen verwerking persoonsgegevens in de zorg 1 aanhef en onder m, 15j lid 1

Besluit elektronische gegevensverwerking door zorgaanbieders 1, 3 lid 2, 5 lid 1

AVG. BESTUURLIJKE BOETE. LAST ONDER DWANGSOM. Verweerder is op grond van artikel 6, tweede lid, van de UAVG bevoegd om een nadere uitwerking van en invulling te geven aan artikel 32 van de AVG.

De rechtbank ziet aanleiding om het boetebedrag te matigen.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3090](https://ecli.nl/RBDHA:2021:3090)

[Naar inhoudsopgave](#)

Inburgering

JnB 2021, 350

MK ABRS, 21-04-2021, 202002746/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet inburgering 7, 7b, 31 lid 1

Besluit inburgering 2.10, 4.13

Awb 5:46 lid 2

INBURGERING. Gelet op de rechtszekerheid kan de minister een inburgeringsplichtige pas aan termijnen houden als hij die termijnen die niet uit wet- en regelgeving volgen, duidelijk heeft gecommuniceerd. Een algemene verwijzing naar een website volstaat niet. Omdat het appellant dus niet te verwijten valt dat hij niet voor 30 december 2018 aan zijn inburgeringsplicht heeft voldaan, heeft de minister ten onrechte niet afgezien van boeteoplegging en had de minister de inburgeringstermijn ambtshalve moeten verlengen.

3.3. DUO heeft het portfolio voor het onderdeel ONA pas op 4 januari 2019 goedgekeurd en op 11 februari 2019 vond het eindgesprek plaats. De minister heeft zich dus terecht op het standpunt gesteld dat [appellant] niet op tijd is ingeburgerd, nu hij niet vóór 30 december 2018 alle onderdelen van het inburgeringsexamen heeft behaald. [appellant] heeft echter aannemelijk gemaakt dat het niet tijdig voldoen aan de inburgeringsplicht hem niet kan worden verweten. De minister heeft hem namelijk niet gewezen op de termijnen die gelden voor het nakijken van het portfolio en voor het inplannen van het eindgesprek. Weliswaar staat op de website van DUO dat hiervoor twee keer een termijn van zes weken kan gelden, maar uit de stukken volgt niet dat de minister [appellant] heeft laten weten dat hij op die website moest kijken voor die termijnen. Gelet op de rechtszekerheid kan de minister een inburgeringsplichtige pas aan termijnen houden als hij die termijnen die niet uit wet- en regelgeving volgen, duidelijk heeft gecommuniceerd. Dit klemt temeer waar een boete is gesteld op het niet binnen de geldende termijn behalen van de examenonderdelen. Een algemene verwijzing naar een website volstaat niet. Omdat het [appellant] dus niet te verwijten valt dat hij niet voor 30 december 2018 aan zijn inburgeringsplicht heeft voldaan, heeft de minister ten onrechte niet afgezien van boeteoplegging en had de minister de inburgeringstermijn met toepassing van artikel 7b, derde lid, onder a, van de Wi ambtshalve moeten verlengen. Omdat [appellant] binnen die aldus

te verlengen termijn, te weten op 11 februari 2019, is ingeburgerd, heeft de minister de lening ten onrechte niet kwijtgescholden krachtens artikel 4.13, derde lid, onder a, van het Besluit inburgering. [ECLI:NL:RVS:2021:819](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2021, 351

ABRS, 14-04-2021, 2003110/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Almere.

Wet basisregistratie personen (Wet brp) 1.1 aanhef en onder o, 2.23, 2.39, 2.45

Beleidsregels briefadres gemeente Almere 8

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. WOON- EN BRIEFADRES. Dat het adres van [appellant] een adres betreft van een recreatiewoning, waar permanente bewoning niet is toegestaan en waarop kan worden gehandhaafd, kan er niet toe leiden dat geen sprake is van een woonadres in de zin van de Wet brp.

Het hier relevante onderdeel van de Beleidsregels dient te worden aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid. In dit geval hoefde het college geen aanleiding te zien om toepassing te geven aan artikel 8 van de Beleidsregels.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college geweigerd het adres [...] te registreren in de basisregistratie personen (hierna: de brp) als briefadres van [appellant].

[...] Had [appellant] een woonadres?

[...] 3.2. [...] Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de door [appellant] verstrekte gegevens niet tot de conclusie leiden dat [appellant] geen woonverblijf had aan de [locatie], te Zeewolde. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat het college heeft mogen concluderen dat [appellant] beschikte over een woonadres.

Dat het [appellant] niet is toegestaan om permanent in de recreatiewoning te verblijven, doet aan het voorgaande niet af. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet brp (Kamerstukken II 2012/13, 33 219, nr. 6, blz. 67-69) volgt dat het woonadres in feitelijke zin wordt opgevat. Hieruit volgt eveneens dat wanneer een verblijfplaats, in dit geval de recreatiewoning, niet bestemd is voor bewoning, dit geen reden is om de betrokkene niet op dat adres in te schrijven. Het uitgangspunt van de Wet brp is namelijk om de feitelijke situatie vast te leggen, ongeacht of deze situatie wettelijk is toegestaan of gewenst is. De registratie is er daarnaast op gericht om illegale woonsituaties in kaart te brengen en is van groot belang voor de handhaving van allerlei wetten, zo volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet brp. Dat het adres van [appellant] een adres betreft van een recreatiewoning, waar permanente bewoning niet is toegestaan en waarop kan worden gehandhaafd, kan er daarom niet toe leiden dat geen sprake is van een woonadres in de zin van de Wet brp. [...]

3.3. [...] Nu onder 3.2 is vastgesteld dat het college [...] op grond van de informatie in de aanvraag kon vaststellen dat sprake was van een woonadres, was de beschikbare informatie voldoende voor het college om tot dat oordeel te komen en de aanvraag van een briefadres af te wijzen. De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat het onderzoek naar de woonsituatie van [appellant] gedegen is geweest.

[...] Moest ook bij bezit van een woonadres een briefadres worden toegekend?
[...] 4.1. Het besluit om al dan niet op grond van artikel 2.23 van de Wet brp een briefadres op te nemen betreft een besluit waarbij het college uitsluitend een beoordeling geeft over de feiten en waarbij geen ruimte bestaat om op grond van een belangenafweging toch een briefadres aan [appellant] toe te kennen (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 8 januari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:24](#)). Omdat artikel 2.23 van de Wet brp geen ruimte biedt om op andere dan de in dat artikel genoemde gronden een briefadres toe te kennen, had het college niet de vrijheid om in de Beleidsregels te bepalen dat maatwerk kan worden verleend als het briefadres door iemand wordt aangevraagd die niet aan de wettelijke voorwaarden voor een briefadres voldoet. Het hier relevante onderdeel van de Beleidsregels dient daarom te worden aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid. Volgens vaste jurisprudentie dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van buitenwettelijk begunstigend beleid als een gegeven te aanvaarden en blijft de rechterlijke toetsing als gevolg daarvan beperkt tot de vraag of het beleid consistent wordt toegepast (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 18 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2814](#)).
4.2. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat het beleid niet consistent is toegepast. Volgens artikel 8 van de Beleidsregels kan maatwerk worden toegepast om schrijnende situaties te voorkomen. Na de aangifte van een briefadres kan maatwerk worden verleend indien sprake is van een of meer sociaal-maatschappelijke problemen. Daarnaast moet de aanvrager door overmacht geen vast woonadres kunnen vinden. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat [appellant] niet op concrete wijze heeft onderbouwd dat in zijn geval sprake is van sociaal-maatschappelijke problemen, waaronder problematische schulden. Van een onderbreking van zijn registratie in de brp was ten tijde van de besluitvorming van het college geen sprake omdat [appellant] beschikte over een briefadres in Castricum. Ook is niet onderbouwd dat door overmacht geen vast woonadres gevonden kan worden. De rechtbank heeft daarom terecht geconcludeerd dat het college geen aanleiding hoefde te zien om toepassing te geven aan artikel 8 van de Beleidsregels. [...]
[ECLI:NL:RVS:2021:770](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 352

MK ABRs, 21-04-2021, 201902599/1/A3

minister van Algemene Zaken.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:2, 4:17, 4:18, 8:29, 10:1, 10:2, 10:3

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 10, 11, 15

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Documenten Bilderbergconferenties. Chatham House Rule. Geen schending van de artikelen 3:2 en 10:3 van de Awb. Artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, staat aan openbaarmaking van de documenten in de weg.

[...] 2. [appellant] heeft de minister verzocht om aan hem alle documenten die betrekking hebben op de Bilderbergconferenties vanaf 1954, te verstrekken. Tijdens de hoorzitting in bezwaar heeft [appellant] dit verzoek beperkt tot de periode van 1980 tot en met 13 juni 2015, de datum van zijn verzoek. De minister heeft bij de deelbesluiten op bezwaar het verzoek om openbaarmaking van de

documenten gedeeltelijk afgewezen op grond van artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, e, en g, van de Wob en artikel 11 van de Wob. [...]

[...] Artikelen 3:2 en 10:3 van de Awb en volledigheid besluitvorming [...]

4.1. [...] In artikel 3, eerste lid, van de Wob wordt de werkingssfeer van de Wob beperkt tot informatie opgenomen in documenten. Dit houdt in dat uit een document zelf moet kunnen worden afgeleid of dat document valt onder de reikwijdte van het verzoek. De Wob geeft geen recht om van de minister te eisen om uit te leggen welke documenten die geen verwijzing naar de Bilderbergconferentie bevatten, desondanks zijn geïnspireerd op hetgeen tijdens de conferentie is besproken. Die informatie is niet neergelegd in documenten en valt daarmee niet onder de reikwijdte van de Wob. De Wob bevat immers geen verplichting om gegevens te vervaardigen die niet in bestaande documenten zijn neergelegd, ongeacht de mate van inspanning (zie de uitspraak van de Afdeling van 11 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2285](#)).

Dat de minister niet persoonlijk bij de besluitvorming is betrokken, brengt, gezien het voorgaande, niet met zich dat de bevoegdheid tot het besluiten op het bezwaar op grond van artikel 10:3, eerste lid, van de Awb niet mocht worden gemandateerd of dat de deelbesluiten in strijd met artikel 3:2 onzorgvuldig zijn voorbereid. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat de deelbesluiten niet onbevoegdlijk zijn genomen en dat van een schending van artikel 3:2 evenmin sprake is. [...]

[...] Artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a en g, van de Wob

[...] 5.3. [...] Na kennis te hebben genomen van de niet openbaar gemaakte documenten is de Afdeling met de rechtbank van oordeel dat de minister op goede gronden het standpunt heeft ingenomen dat artikel 10, tweede lid, aanhef en onder a, aan openbaarmaking van de documenten in de weg staat. De minister heeft toegelicht dat, gelet op de Chatham House Rule, de intentie en verwachting van de deelnemers aan de Bilderbergconferentie is dat niet bekend wordt gemaakt wat zij op de conferentie hebben besproken. Zo staat op verslagen de aanduiding "NOT FOR QUOTATION" vermeld en is in een deels openbaar gemaakt bericht aan de deelnemers van een Bilderbergconferentie vermeld dat alle discussies "private and off-the-record" zijn en dat de pers niet wordt toegelaten. Daarmee wordt gegarandeerd dat de deelnemers vrijuit hun persoonlijke opvattingen kunnen uiten. Dit klemt te meer omdat de deelnemers weliswaar vanwege hun functie worden uitgenodigd, maar niet als vertegenwoordiger van hun land of organisatie. Deelnemers kunnen dus standpunten innemen die niet overeenkomen met de officiële standpunten van hun regering of organisatie. Openbaarmaking zou de betrekkingen met andere landen en internationale organisaties dan ook schaden en de noodzakelijke vertrouwelijkheid en effectiviteit van de informatie-uitwisseling in het internationale verkeer ondermijnen, aldus de minister. Hoewel de Chatham House Rule geen absolute vertrouwelijkheid voorschrijft, is openbaarmaking van de hiervoor genoemde gegevens naar het oordeel van de Afdeling niet in overeenstemming met de bedoeling van de Bilderbergconferenties, gelet op de hiervoor weergegeven toelichting van de minister en de vergelijkbare toelichting van de Stichting ter zitting. Openbaarmaking in niet tot personen herleidbare vorm wordt bovendien bemoeilijkt doordat de deelnemerslijsten van de Bilderbergconferenties openbaar zijn. Aan de hand daarvan, de inhoud van wat is besproken en de overige gegevens zou bij openbaarmaking een koppeling gemaakt kunnen worden tussen de inhoud van wat besproken is en bepaalde deelnemers. Gelet hierop heeft de minister zich op het standpunt mogen stellen dat er concrete aanwijzingen zijn dat door openbaarmaking van de documenten het internationale contact op bepaalde punten stroever zou gaan lopen.

Ten aanzien van de voorlopige deelnemerslijsten dient te worden opgemerkt dat deze lijsten ook namen van personen kunnen bevatten die uiteindelijk niet aan een Bilderbergconferentie hebben

deelgenomen. De minister heeft zich ook voor deze gegevens in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat openbaarmaking daarvan naar verwachting nadelig zal zijn voor een soepel verloop van internationale contacten en voor een efficiënte gegevensuitwisseling. De minister heeft zich verder in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het belang bij goede betrekkingen met de andere landen en internationale organisaties zwaarder dient te wegen dan het belang van openbaarheid.

Aan het voorgaande doet niet af dat verslagen van verschillende Bilderbergconferenties op een website zijn te vinden. De minister en de Stichting staan immers niet achter die publicatie, zoals zij ter zitting hebben verklaard, en niet duidelijk is wie de verslagen beschikbaar heeft gemaakt voor publicatie. De desbetreffende website is van een particuliere organisatie en vermeldt slechts dat de gepubliceerde verslagen kopieën zijn die zijn gemaakt bij bezoeken aan onder meer bibliotheken en archieven. Overigens is er geen sprake van openbaarmaking in de zin van de Wob als bij een bestuursorgaan berustende documenten zonder toestemming van dat bestuursorgaan worden gepubliceerd (zie de uitspraak van de Afdeling van 27 mei 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BI4972](#)). [...] [ECLI:NL:RVS:2021:848](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 353

MK ABRS, 16-04-2021, 202001059/1/V1
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

VWEU 20

Vw 2000 9

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. Daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding.

2. Deze uitspraak maakt deel uit van een cluster van drie uitspraken over het verblijfsrecht als bedoeld in het arrest van het Hof van Justitie (het Hof) van 10 mei 2017, Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#) (het arrest). In deze uitspraak gaat de Afdeling in op de vraag wanneer er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in het arrest is. In twee andere uitspraken van vandaag gaat de Afdeling in op de vraag of het arrest succesvol kan worden ingeroepen als de vreemdeling een verblijfsrecht in een andere lidstaat heeft ([ECLI:NL:RVS:2021:789](#)) en op de toepassing van het arrest bij andere gezinssamenstellingen ([ECLI:NL:RVS:2021:788](#)).

De rechtspraak van het Hof en de Afdeling

4.1. Het is vaste rechtspraak van het Hof dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin aan een onderdaan van een derde land die familielid is van een burger van de Unie een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat anders aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk recht te verlenen, deze burger feitelijk verplicht is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot

van de essentie van de aan die status ontleende rechten worden ontzegd (zie het arrest, punt 63, en de daar aangehaalde rechtspraak).

4.2. Eén zo'n zeer bijzondere situatie is de situatie dat tussen een familielid dat derdelander is en het desbetreffende kind dat Unieburger is een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat (zie het arrest, punt 70). Uit vaste rechtspraak van de Afdeling volgt dat de staatssecretaris hiervoor in overeenstemming met artikel 20 van het VWEU en het arrest vereist dat dat familielid meer dan marginale zorg- en opvoedtaken verricht voor dat kind. Als dat familielid slechts zorg- en opvoedtaken met een marginaal karakter verricht, of alleen omgang heeft met dat kind, dan bestaat geen daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding en loopt dat kind door weigering van verblijf aan dat familielid niet het risico feitelijk te worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten (zie de uitspraak van de Afdeling van 20 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1235](#), onder 7 en 7.1).

4.3. Voorts volgt uit de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:789](#), onder 5.1, dat het, in een geval als hier aan de orde, in eerste instantie aan een vreemdeling is om de gegevens te verschaffen die aantonen dat een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in het arrest bestaat. Beoordeling in deze zaak [...]

4.5. De rechtbank heeft overwogen dat de overgelegde stukken laten zien dat de vreemdeling een betrokken vader is, maar zij heeft terecht geoordeeld dat de staatssecretaris zich - onder verwijzing naar paragraaf B10/2.2 van de Vc 2000 - terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zijn zoon zonder hem niet in Nederland kan blijven en dus feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten en hem te volgen naar Nigeria. Daarbij neemt de Afdeling in aanmerking dat de vreemdeling geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt dat hij ouderlijk gezag heeft over zijn zoon. De vreemdeling heeft verder zijn stelling dat hij vanaf de geboorte van zijn zoon betrokken is geweest bij diens opvoeding en verzorging, niet aannemelijk gemaakt met de door hem overgelegde bewijsstukken. [...] Nu uit de bevestiging van inschrijving niet blijkt dat de vreemdeling vóór 7 augustus 2019 in de buurt van zijn zoon heeft gewoond, kan de bevestiging van inschrijving - anders dan een uittreksel uit de BRP, waarin ook historische gegevens worden vermeld - niet dienen tot bewijs van de stelling van de vreemdeling dat hij vanaf de geboorte van zijn zoon bij diens verzorging en opvoeding betrokken is geweest. [...] In het licht van het vorenstaande bieden de overige door de vreemdeling overgelegde stukken onvoldoende grond voor het oordeel dat zijn zoon zonder hem niet in Nederland kan blijven en dus feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten. In de verklaring van de basisschool staat dat de vreemdeling zijn zoon regelmatig brengt en haalt en dat hij aanwezig is bij rapportbesprekingen, ouderavonden en schoolreisjes. Op de afspraakkaart staat dat de vreemdeling met zijn zoon naar alle afspraken is geweest. In de verklaring van de kerk staat dat de vreemdeling zijn zoon naar de kerkdiensten brengt en naar sport en bijles. De rechtbank heeft terecht overwogen dat dit geen zorg- en opvoedtaken zijn waarvoor de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland noodzakelijk is. Uit de overgelegde stukken van [bedrijf A] en [bedrijf B] blijkt weliswaar dat de moeder werkt, maar niet zoveel uren dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, de moeder de taken die de vreemdeling thans verricht niet op zich kan nemen. Verder kan uit de overgelegde foto's niet worden afgeleid dat de vreemdeling meer dan marginale zorg- en opvoedtaken verricht, omdat dit slechts momentopnamen zijn. In het licht van het voorgaande, heeft de rechtbank met de staatssecretaris terecht aan de overgelegde verklaringen van de moeder niet de waarde gehecht die de vreemdeling wenst, omdat de verklaringen van de moeder niet objectief zijn. Al met al volgt uit de door de vreemdeling overgelegde bewijsstukken niet dat zijn zoon zonder hem niet in Nederland kan blijven en dus feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten.

4.6. De vreemdeling heeft verder ook niets aangevoerd waaruit volgt dat er een zodanige affectieve relatie met zijn zoon is dat een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in het arrest bestaat.

4.7. Uit hetgeen in 4.5 en 4.6 is overwogen volgt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat tussen de vreemdeling en zijn zoon geen daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat en zijn zoon bij het niet toestaan van verblijf in Nederland niet het risico loopt feitelijk te worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten.

[ECLI:NL:RVS:2021:790](#)

JnB 2021, 354

MK ABRS, 16-04-2021, 202000349/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. De onderdaan van een derde land heeft geen aanspraak op een afgeleid verblijfsrecht als hij zich met de burger van de Unie naar een andere lidstaat kan begeven. Deze regel gaat ook op als het gezamenlijke verblijf in een andere lidstaat mogelijk wordt gemaakt door een verblijfsrecht aldaar van de ouder. Het is aan de vreemdeling om bij de aanvraag alle gegevens te verschaffen die aantonen dat hij of zij niet met de burger van de Unie in de tweede lidstaat kan verblijven, zodat die burger van de Unie verplicht zou zijn het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten.
De rechtspraak van het Hof

4. Het is vaste rechtspraak van het Hof dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin aan een onderdaan van een derde land die familielid is van een burger van de Unie een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat anders aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk recht te verlenen, deze burger feitelijk verplicht is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten worden ontzegd (zie het arrest [Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#)], punt 63, en de daar aangehaalde rechtspraak).

4.1. Zoals het Hof heeft benadrukt, gaat het hierbij om situaties dat de burger van de Unie feitelijk wordt verplicht om het grondgebied van niet alleen de lidstaat waarvan hij staatsburger is, maar ook dat van de Unie als geheel te verlaten (zie in het bijzonder het arrest van 15 november 2011, Dereci, [ECLI:EU:C:2011:734](#), punt 66).

Dit betekent dat de onderdaan van een derde land geen aanspraak heeft op een afgeleid verblijfsrecht als hij zich met de burger van de Unie naar een andere lidstaat kan begeven (zie het arrest van 10 oktober 2013, Alokpa en Moudoulou, [ECLI:EU:C:2013:645](#), punten 34 en 35, en het arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, [ECLI:EU:C:2016:675](#), punt 79). Hoewel in deze arresten het mogelijke verblijfsrecht in een andere lidstaat van de ouder afgeleid was van het verblijfsrecht van het kind als onderdaan van die andere lidstaat, is de Afdeling van oordeel dat deze regel ook op gaat als het gezamenlijke verblijf in een andere lidstaat mogelijk wordt gemaakt door een verblijfsrecht aldaar van de ouder. Het Hof baseert deze regel immers in algemene bewoordingen op het gevolg van een gezamenlijk verblijfsrecht in een andere lidstaat: dat het kind als Unieburger niet het grondgebied van de Unie als geheel hoeft te verlaten (punt 79 van het arrest Rendón Marín).

Op wie rust de bewijslast?

5. Over de bewijslast heeft het Hof in het arrest overwogen dat de onderdaan van een derde land die de erkenning van een op artikel 20 van het VWEU gebaseerd afgeleid verblijfsrecht wenst te verkrijgen, alle gegevens moet verschaffen aan de hand waarvan kan worden beoordeeld of aan de voorwaarden voor toepassing van die bepaling is voldaan. [...]

5.1. Dit betekent dat het in de eerste plaats aan de vreemdeling is om bij de aanvraag alle gegevens te verschaffen die aantonen dat hij of zij niet met de burger van de Unie in de tweede lidstaat kan verblijven, zodat die burger van de Unie verplicht zou zijn het grondgebied van de Europese Unie in zijn geheel te verlaten. [...] Pas als de vreemdeling dit aannemelijk heeft gemaakt, moet de staatssecretaris aan de hand van het betoog van de vreemdeling en de eventueel overgelegde stukken onderzoeken en deugdelijk motiveren of een weigering van een verblijfsrecht tot gevolg heeft dat de burger van de Unie verplicht is het grondgebied van de Unie te verlaten.

[ECLI:NL:RVS:2021:789](#)

JnB 2021, 355

MK ABRS, 16-04-2021, 201908607/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. Andere gezinssamenstellingen. De beginselen die het Hof in zijn rechtspraak heeft ontwikkeld over een afgeleid verblijfsrecht ingevolge artikel 20 van het VWEU, zijn niet uitsluitend van toepassing als het gaat om ouders met minderjarige kinderen, maar ook in andere familieverhoudingen, zoals samengestelde gezinnen en volwassenen uit hetzelfde gezin. De rechtspraak van het Hof biedt geen aanknopingspunten om aan te nemen dat die beginselen niet ook van toepassing zijn als het gaat om pleegouders en pleegkinderen, of stiefouders en stiefkinderen. Daarnaast is niet uitgesloten dat de beginselen in uitzonderlijke situaties ook in het geval van grootouders en kleinkinderen zouden kunnen opgaan. Ook in die gevallen is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat tussen hem en de burger van de Unie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat, dat een weigering van een verblijfsrecht ertoe zal leiden dat de burger van de Unie gedwongen zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten.

De rechtspraak van het Hof

4. Het is vaste rechtspraak van het Hof dat er zeer bijzondere situaties bestaan waarin aan een onderdaan van een derde land die familielid is van een burger van de Unie een verblijfsrecht moet worden toegekend, omdat anders aan het Unieburgerschap de nuttige werking zou worden ontnomen indien, als gevolg van de weigering om een dergelijk recht te verlenen, deze burger feitelijk verplicht is het grondgebied van de gehele Unie te verlaten en hem zo het effectieve genot van de essentie van de aan die status ontleende rechten worden onzegd (zie het arrest [Chavez-Vilchez, [ECLI:EU:C:2017:354](#)], punt 63, en de daar aangehaalde rechtspraak).

4.1. Zoals verder volgt uit de rechtspraak van het Hof, is het enkele feit dat het, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, voor een burger van de Unie misschien wenselijk is dat zijn familieleden met de nationaliteit van een derde land bij hem verblijven, op zich niet voldoende om aan te nemen dat die burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten als dit verblijfsrecht niet wordt toegekend (zie het arrest van 15 november 2011, Dereci, [ECLI:EU:C:2011:734](#), punt 68).

4.2. De beginselen die het Hof in zijn rechtspraak heeft ontwikkeld over een afgeleid verblijfsrecht ingevolge artikel 20 van het VWEU, zijn niet uitsluitend van toepassing als het gaat om ouders met minderjarige kinderen, maar ook in andere familieverhoudingen, zoals samengestelde gezinnen (zie het arrest van 6 december 2012, O., S. en L., [ECLI:EU:C:2012:776](#)) en volwassenen uit hetzelfde gezin (zie het arrest van 8 mei 2018, K.A., [ECLI:EU:C:2018:308](#)). De rechtspraak van het Hof biedt geen aanknopingspunten om aan te nemen dat die beginselen niet ook van toepassing zijn als het gaat om pleegouders en pleegkinderen, of stiefouders en stiefkinderen. Daarnaast is niet uitgesloten dat de beginselen in uitzonderlijke situaties ook in het geval van grootouders en kleinkinderen zouden kunnen opgaan. Ook in die gevallen is het aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat tussen hem en de burger van de Unie een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat, dat een weigering van een verblijfsrecht ertoe zal leiden dat de burger van de Unie gedwongen zal zijn het grondgebied van de Unie te verlaten.

4.3. Daarbij speelt in ieder geval een rol in wat voor relatie de betrokkenen tot elkaar staan, net als de aard, duur en omvang van de zorg- en opvoedtaken die deze relatie meebrengt. Zo heeft het Hof in het arrest K.A. benadrukt dat bij volwassenen slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar is dat zich een afhankelijkheidsverhouding voordoet zoals hiervoor bedoeld, namelijk in gevallen waarin de betrokkenen, gelet op alle omstandigheden, op geen enkele wijze van elkaar gescheiden kunnen worden (punt 65).

4.4. De Afdeling verwijst allereerst naar de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2021:790](#), waarin nader wordt ingegaan op de invulling van het begrip afhankelijkheidsverhouding. Bij de beoordeling van die afhankelijkheidsverhouding moeten vervolgens, in het hogere belang van het kind, alle omstandigheden in de beschouwing worden betrokken, meer in het bijzonder de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is, evenals het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van deze laatste ouder zou worden gescheiden (zie punt 71 van het arrest).

4.5. In aanvulling daarop overweegt de Afdeling dat de verhouding tussen een au pair en een kind niet te vergelijken is met de rol van een ouder die de wettelijke, financiële en affectieve last draagt. Hoewel inherent is aan het zijn van au pair dat bepaalde zorg- en opvoedtaken worden verricht, is dit naar zijn aard immers tijdelijk van aard. Dat laat onverlet dat in zeer uitzonderlijke gevallen sprake kan zijn van een afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in het arrest, wanneer er, zoals de vreemdeling in dit geval heeft betoogd, een affectieve relatie is ontstaan tussen de au pair en de werkgever, waardoor de status van au pair in die relatie irrelevant is geworden en de vreemdeling de in het arrest beschreven zorg- en opvoedingstaken verricht. Het is aan een vreemdeling de gegevens te verschaffen die volgens hem aantonen dat van een afhankelijkheidsverhouding als bedoeld in het arrest sprake is.

[ECLI:NL:RVS:2021:788](#)

JnB 2021, 356

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 13-04-2021 (publ. 20-04-2021), AWB 20/4533 en AWB 20/4534

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

Vw 2000 9

REGULIER. Chavez-Vilchez-verblijfsrecht. Eiser heeft in verband met de afhankelijkheidsrelatie met zijn stiefzoon in 2019 gevraagd om bevestiging van zijn rechtmatig verblijf op grond van het arrest Chavez-Vilchez. Verweerder heeft dat verzoek afgewezen. In 2020 is eiser met zijn partner getrouwd en eind 2020 is uit dat huwelijk een zoontje geboren. Op basis van die nieuwe feiten heeft verweerder in een nieuwe procedure wel het rechtmatig verblijf bevestigd. Eiser wil de eerdere procedure voortzetten om vastgesteld te zien dat hij al eerder rechtmatig verblijf had op grond van zijn afhankelijkheidsrelatie met zijn stiefzoon, omdat hij een procedure voert bij de gemeente over zijn recht op een uitkering naar de gezinsnorm in die periode.

De rechtbank volgt verweerder niet in zijn standpunt dat hij niet bevoegd is een eerdere ingangsdatum vast te stellen. Uit de jurisprudentie van het Hof, die dateert van na de Afdelingsuitspraak waar verweerder dit op baseert, volgt uitdrukkelijk dat een vreemdeling van de voordelen van zijn verblijfsrecht moet kunnen genieten zodra de afhankelijkheidsrelatie tot stand is gekomen. Het enkele feit dat in de nationale wetgeving niet expliciet in de bevoegdheid om een ingangsdatum vast te stellen is voorzien, maakt niet dat verweerder die bevoegdheid in het licht van de rechten en verplichtingen die van rechtswege voortvloeien uit het Unierecht niet toekomt.

Bij de inhoudelijke toetsing komt de rechtbank tot de conclusie dat verweerder bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie niet de uitgangspunten van het Hof in acht heeft genomen en het beroep daarom gegrond verklaard.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3939](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schengen

JnB 2021, 357

MK ABRS, 16-04-2021, 202005396/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 2016/399 14 lid 6

SCHENGENGRENSCODE. Hoewel de weigering van toegang moet worden opgenomen in een register of lijst, is deze registratie geen vereiste voor de geldigheid van de weigering.

1. In deze uitspraak gaat het om de vraag of de Schengengrenscore voor de geldigheid van een weigering van toegang vereist dat de weigering is opgenomen in een register of lijst. [...]

3. De vreemdeling klaagt in de eerste grief terecht dat de rechtbank ten onrechte de bewijslast bij hem heeft neergelegd, omdat het aan haar is het recht toe te passen en te beoordelen welke vereisten voortvloeien uit de Schengengrenscore. Dit is niet afhankelijk van de standpunten van partijen hierover. De grief kan echter niet leiden tot vernietiging van de uitspraak van de rechtbank. Zij heeft namelijk de weigering van toegang terecht rechtmatig geacht. Hoewel de weigering van toegang moet worden opgenomen in een register of lijst (artikel 14, zesde lid, in samenhang met Bijlage V, Deel A, onder 1, aanhef en onder d, van de Schengengrenscore), is deze registratie geen vereiste voor de geldigheid van de weigering. De weigering van toegang is namelijk onmiddellijk van toepassing zonder dat daarbij het vereiste van registratie is gesteld (artikel 14, tweede lid, derde volzin, van de Schengengrenscore). De grief faalt.

[ECLI:NL:RVS:2021:810](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 358

MK ABRS, 21-04-2021, 202005777/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Hoewel de vreemdeling de eerste drieënhalve maand na aankomst in Frankrijk geen toegang heeft gehad tot opvang, betoogt de staatssecretaris terecht dat er te weinig bekend is over de precieze omstandigheden waaronder de vreemdeling in die periode in Frankrijk heeft verbleven om te concluderen dat zij en haar minderjarige kinderen zich tijdens hun verblijf in Frankrijk in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest bevonden. De staatssecretaris hoeft geen individuele garanties aan de Franse autoriteiten te vragen voordat hij de vreemdeling en haar kinderen aan Frankrijk kan overdragen.

2. Deze uitspraak gaat over de vraag of de staatssecretaris aan de Franse autoriteiten individuele garanties moet vragen als bedoeld in het arrest van het EHRM van 4 november 2011, Tarakhel tegen Zwitserland, [ECLI:CE:ECHR:2014:1104JUD002921712](#), voordat hij de vreemdeling en haar kinderen aan Frankrijk kan overdragen.

6. De vreemdeling heeft in het aanmeldgehoor van 10 maart 2020 verklaard dat zij de eerste drieënhalve maand na aankomst in Frankrijk geen toegang heeft gehad tot opvang. Haar is gevraagd waar zij in deze periode heeft verbleven. Daarop heeft zij verklaard dat zij heeft rondgezworven en iedere dag heeft gebeld naar het sociale noodnummer 115 om te vragen of er plek was in de opvang.

6.1. Hoewel de rechtbank terecht onder r.o. 7.1 van de tussenuitspraak heeft overwogen dat de staatssecretaris deze onderdelen van de verklaring van de vreemdeling niet heeft weersproken en deze als uitgangspunt heeft genomen bij zijn beoordeling, betoogt de staatssecretaris terecht dat er te weinig bekend is over de precieze omstandigheden waaronder de vreemdeling tussen 2 juli en 15 oktober 2018 in Frankrijk heeft verbleven om te concluderen dat zij en haar minderjarige kinderen zich tijdens hun verblijf in Frankrijk in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest bevonden. Zoals volgt uit het arrest van het EHRM van 10 september 2020, B.G. e.a. tegen Frankrijk, [ECLI:CE:ECHR:2020:0910JUD006314113](#), is het aan de vreemdeling om voldoende specifieke informatie te verstrekken over haar leefomstandigheden in Frankrijk (punten 87 en 89). De staatssecretaris betoogt terecht dat de vreemdeling hierin niet is geslaagd. Ook heeft deze onvoldoende aannemelijk gemaakt dat zij zich bij de Franse autoriteiten heeft beklagd over het gebrek aan opvang. Het is weliswaar niet in geschil dat zij iedere dag naar het noodnummer 115 heeft gebeld, maar de staatssecretaris wijst er terecht op dat niet is gebleken dat er geen verdere mogelijkheden waren om een klacht in te dienen. Verder heeft de staatssecretaris terecht in aanmerking genomen dat de asielaanvraag al op de achtste dag na de aankomst in Frankrijk was geregistreerd en hun situatie zich om die reden onderscheidt van die van de vreemdelingen in het arrest N.H. e.a. tegen Frankrijk. De vreemdelingen in dat arrest kregen pas na drie tot vier maanden een asielzoekersstatus op grond waarvan zij huisvesting en een financiële vergoeding konden aanvragen. Tot dat moment hadden deze vreemdelingen een gegronde vrees voor detentie en deportatie (punten 170 tot en met 172).

6.2. Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank in r.o. 11 van de tussenuitspraak de ervaringen van de vreemdeling en haar kinderen in Frankrijk ten onrechte heeft aangemerkt als bijzondere omstandigheden die leiden tot het oordeel dat een risico bestaat dat zij na overdracht aan Frankrijk aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest worden blootgesteld. Er zijn door de vreemdeling geen andere omstandigheden naar voren gebracht die aanleiding geven tot een dergelijk oordeel. De staatssecretaris heeft terecht aangevoerd dat niet is gebleken van structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Ook heeft de staatssecretaris er terecht op gewezen dat aan de vreemdeling en haar kinderen na drieënhalve maand wel opvang en onderdak is verleend.

6.3. De rechtbank heeft gelet op het voorgaande ten onrechte geoordeeld dat de staatssecretaris zich uitsluitend op het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan beroepen als hij de garantie van de Franse autoriteiten krijgt dat de vreemdeling en haar kinderen goed zullen worden opgevangen. [ECLI:NL:RVS:2021:816](#)

JnB 2021, 359

TUSSENUITSPRAAK MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 19-04-2021, NL21.136

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

Dublinverordening. Malta. Rechtbank verricht nader onderzoek door stellen van vragen aan EASO.

17. Ter zitting heeft de rechtbank partijen voorgehouden een volledig en ex nunc onderzoek te zullen verrichten naar de vraag of de kwaliteit van de asielprocedure en/of de opvang en/of het risico op onrechtmatige vreemdelingendetentie en de detentieomstandigheden in de weg staan aan een bevoegdheid voor verweerder om eiser thans op grond van het claimakkoord aan Malta over te dragen. [...]

18. De rechtbank acht het weinig zinvol om thans te beoordelen hoe de situatie in 2019 is geweest. De rechtbank moet immers beoordelen of eiser indien hij *nu* aan Malta zal worden overgedragen een reëel en voorzienbaar risico loopt om in een situatie terecht te komen die in strijd is met fundamentele rechten die het Handvest en het EVRM garanderen. Daarmee is geen sprake van een ambtshalve aangelegde toets; eiser stelt immers gemotiveerd dat overdracht aan Malta moet worden verboden op grond van artikel 3 EVRM, artikel 5 EVRM, de Dublinverordening en de Opvangrichtlijn. [...]

19. De rechtbank heeft verweerder ter zitting de vraag voorgehouden of hij bereid is zich nader te vergewissen van de actuele feiten en omstandigheden door zich tot de Maltese autoriteiten te wenden indien de rechtbank hem daartoe een opdracht geeft. Verweerder heeft aangegeven daartoe niet bereid te zijn omdat hij uitgaat van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Verweerder heeft desgevraagd aangegeven evenmin bereid te zijn om voor eiser individuele garanties te vragen en te verkrijgen dat eiser zal worden opgevangen in een locatie die in overeenstemming is met het Unierecht en dat hij gevrijwaard zal blijven van onrechtmatige vreemdelingendetentie.

20. De rechtbank zal zelf nader onderzoeken wat de situatie voor Dublinclaimanten na overdracht aan Malta is omdat de rechtbank gehouden is de door eiser gestelde dreiging van schending van artikel 4 Handvest en artikel 6 Handvest in samenhang gelezen met artikel 47 Handvest grondig te onderzoeken en ten volle te beoordelen. [...]

31. De rechtbank acht het voor een goede beoordeling van het beroep noodzakelijk om concrete informatie te verkrijgen over de omstandigheden waaronder eiser na een mogelijke overdracht op

grond van de Dublinverordening door de Nederlandse autoriteiten aan Malta zal worden opgevangen. De rechtbank wenst nader te worden geïnformeerd over de resultaten die de ondersteuning van EASO aan Malta inmiddels heeft opgeleverd om te kunnen beoordelen of het verweerder moet worden verboden om eiser aan Malta over te dragen. [...]

32. Gelet op de hiervoor genoemde samenwerkingsovereenkomsten acht de rechtbank EASO de meest gereede organisatie om deze informatie te verschaffen en zal zich daartoe bij brief tot EASO wenden. [...]

33. De vragen die de rechtbank aan EASO over de actuele (kwaliteit van de) asielprocedure, de actuele (kwaliteit van de) asielopvang, de vreemdelingendetentieprocedure en de detentieomstandigheden zal stellen luiden – voornamelijk – als volgt:

Algemeen

- Kunt u aangeven wat de samenwerking tussen Malta en EASO thans concreet voor resultaten heeft opgeleverd als het gaat om de kwaliteit van de asielprocedure en de opvang voor Dublinclaimanten?
- Stelt EASO zich op het standpunt dat lidstaten thans Dublinoverdrachten aan Malta kunnen uitvoeren of verzet de actuele feitelijke kwaliteit van de asielprocedure en de actuele feitelijke kwaliteit van de opvang zich op dit moment hiertegen?
- Stelt EASO zich op het standpunt dat lidstaten thans Dublinoverdrachten aan Malta kunnen uitvoeren of verzet de actuele feitelijke kwaliteit van de detentiecentra waar vreemdelingen ter fine van uitzetting worden gedetineerd zich op dit moment daartegen?
- Stelt EASO zich op het standpunt dat lidstaten thans Dublinoverdrachten aan Malta kunnen uitvoeren of verzet de procedure waarbij vreemdelingen kunnen opkomen tegen vreemdelingenbewaring ter fine van uitzetting zich op dit moment daartegen?

Asielprocedure

- Kunt u aangeven of het accepteren van een claimverzoek op grond van artikel 18b van de Dublinverordening daadwerkelijk betekent dat na overdracht de asielprocedure de behandeling van het (eerste) asielverzoek wordt voortgezet? Maakt het hierbij verschil of de overdragende lidstaat het claimverzoek op grond van verklaringen van de verzoeker heeft gebaseerd op grond van artikel 18d van de Dublinverordening?
- Is de grondslag van het claimakkoord leidend of bestaat de kans dat Malta na de feitelijke overdracht zal tegenwerpen dat het vertrek uit Malta wordt beschouwd als intrekking van de asielaanvraag en dat daarmee de asielprocedure als beëindigd wordt beschouwd en dat de verzoeker een opvolgend asielverzoek dient in te dienen?

Opvang van Dublinclaimanten

- Kunt u aangeven hoe thans de opvang van Dublinclaimanten na overdracht is geregeld en welke verschillende opvangregimes de Maltese overheid daarbij hanteert: gesloten opvang, open opvang, geen opvang en/of detentie als opvang?
- Worden Dublinclaimanten na overdracht uit andere lidstaten door Malta opgevangen in opvangcentra of in detentiecentra? Is de plaatsing in een opvanglocatie na een Dublinoverdracht voorzien in een regeling of is dit afhankelijk van op welke locatie op de datum van de overdracht een opvangplaats beschikbaar is? Kunt u hierbij aangeven waarnaar een Dublinclaimant wordt overgebracht indien op de datum van de feitelijke overdracht geen plaats beschikbaar is in een opvanglocatie?
- Kunt u een beschrijving geven van de feitelijke omstandigheden waarin en waaronder Dublinclaimanten worden opgevangen, hetzij in een opvanglocatie, hetzij in een detentiecentrum dat

als opvang wordt gebruikt? Met hoeveel personen delen zij een kamer, ruimte of een cel? Wat zijn de basisvoorzieningen per kamer, ruimte of cel?

- Acht EASO de kwaliteit van de opvangvoorzieningen op dit moment in overeenstemming met de eisen (norm) die het Unierecht hieraan stelt? Zo nee, in welk(e) opzicht(en) niet?

- Bestaat de mogelijkheid voor asielzoekers, waaronder Dublinclaimanten, om zich over de opvangomstandigheden te beklagen? Zo ja, hoe? Kan dat feitelijk leiden tot verbetering?

Omstandigheden in detentiecentra waar vreemdelingen ten behoeve van uitzetting verblijven

Kunt u een beschrijving geven van de omstandigheden waarin Dublinclaimanten na afronding van de asielprocedure ter fine van uitzetting worden gedetineerd?

- Kunt u bij de beantwoording van bovenstaande vraag uitdrukkelijk ingaan op de bevindingen uit het "Report to the Maltese Government on the visit to Malta carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 17 to 22 September 2020, Strasbourg, 10 March 2021"?

- Stelt EASO zich op het standpunt dat de omstandigheden in de detentiecentra waar vreemdelingen die ter fine van uitzetting worden gedetineerd in overeenstemming is met het Unierecht en het EVRM? Zo nee, in welk(e) opzicht(en) niet?

- Bestaat de mogelijkheid om zich over de detentieomstandigheden te beklagen? Zo ja, hoe? Kan dat feitelijk leiden tot verbetering?

Procedure om op te komen tegen vreemdelingenbewaring

- Kunt u aangeven welke rechtsmiddelen openstaan tegen vreemdelingendetentie?

- Wordt in Malta voorzien in (gratis) onafhankelijke rechtsbijstand in een procedure tegen vreemdelingendetentie?

- Acht EASO de procedure om op te komen tegen vreemdelingendetentie een doeltreffende voorziening in rechte zoals wordt gegarandeerd in artikel 6 Handvest gelezen in samenhang met artikel 47 Handvest?

- Kun u aangeven of en in hoeverre de procedure om op te komen tegen vreemdelingendetentie, zoals neergelegd in Maltese nationale wetgeving, in de praktijk wordt nageleefd?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:3858](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2021, 360

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 21-04-2021 (publ. 22-04-2021), NL21.5064
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Geen zicht op uitzetting naar Algerije. Laatste jaar geen lp's verstrekt en geen uitzetting geweest, terwijl door verweerder 171 lp-aanvragen zijn ingediend. Nu het uitzettingsproces reeds 13 maanden stil ligt en niet is geconcretiseerd wanneer dit weer wordt opgestart is de rechtbank van oordeel dat van een tijdelijke uitzettingsbelemmering geen sprake meer is.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:4035](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoeding

JnB 2021, 361

ABRS, 21-04-2021, 201906114/1/A2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:88, 8:90 lid 1, 8:92 lid 1 c

Vw 2000 71a lid 1, 106

SCHADEVERGOEDING. Vreemdelingenbewaring. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 106 van de Vreemdelingenwet 2000 (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 61, 219 en 225-226) blijkt dat de wetgever met deze bepaling heeft bedoeld een bijzondere en exclusieve regeling voor toekenning van schadevergoeding na opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel te geven. Voor toekenning van schadevergoeding op grond van titel 8.4 van de Awb is naast deze regeling dan ook geen plaats. De rechtbank heeft het verzoek om vergoeding van schade als gevolg van het besluit van 12 april 2016 alleen al hierom terecht afgewezen.

Ter zitting van de rechtbank heeft [appellant] aangevoerd dat de schade voortvloeit uit het besluit van 5 februari 2016. In zijn bij de rechtbank schriftelijk ingediende verzoek, als bedoeld in artikel 8:90, eerste lid van de Awb, heeft hij dat besluit echter niet aangeduid als oorzaak van de gestelde schade, terwijl uit artikel 8:92, eerste lid, aanhef en onder c, van de Awb volgt dat het verzoekschrift een aanduiding van de oorzaak van de schade moet bevatten. Ook in zijn brief van 13 november 2018, waarin hij de staatssecretaris, overeenkomstig artikel 8:90, tweede lid, van de Awb, heeft gevraagd om vergoeding van schade, heeft hij het besluit van 5 februari 2016 niet als schadeoorzaak gesteld. [appellant] kan zijn verzoek om schadevergoeding niet mondeling, ter zitting van de rechtbank, aanvullen met een niet eerder gestelde schadeoorzaak. De rechtbank heeft bij de uitspraak op het verzoek van [appellant] het besluit van 5 februari 2016 dus terecht als schadeoorzaak buiten beschouwing gelaten.

[ECLI:NL:RVS:2021:838](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje

“Schadevergoedingsrecht” (JnB 2021, 336).

[Naar inhoudsopgave](#)